

ایوب

کتاب ایوب از رنج سخن می گوید. هر کس در زندگی خود با اوضاعی روبرو می شود که از خود می پرسد: «چرا انسان خوب باید رنج بکشد؟» کتاب ایوب دلیل وجود رنج را نشان نمی دهد، اما به ما می گوید که دیدگاه و احساس درست و نادرست در مورد مسئله رنج و مفهوم زندگی چیست. ایوب مردی است بسیار حکیم، ثروتمند و نیکوکار که ناگهان مصیبت دامنگیرش می شود. ده فرزندش را در یک طوفان سهمگین از دست می دهد؛ ثروتش بکلی از بین می رود و خود به مرضی جانکاه مبتلا می گردد. سه نفر از دوستانش به عیادت او می آیند و می کوشند برای ایوب توضیح دهند که چرا او به چنین مصیبتی دچار شده است. آنها به ایوب می گویند او به دلیل گناهانش به این روز افتاده است و در واقع خدا او را بدین وسیله مجازات می کند.

ایوب اصرار می ورزد که چنین نیست، اما کسی سخن او را باور نمی کند. ایوب بسیار دل آزرده و خشمگین می شود، اما همچنان بر این اعتقاد است که خداوند او را فراموش نکرده، هر چند دلیل رنج و مصیبت خود را نمی تواند درک کند.

سرانجام، خداوند از داخل یک گردباد با ایوب سخن می گوید و به او یادآوری می کند که انسان هرگز قادر به درک عظمت خداوند نیست. پس از شنیدن سخنان خداوند، ایوب می گوید: «پیش از این گوش من درباره تو چیزهایی شنیده بود، ولی اکنون چشم من تو را می بیند! از این جهت از خود بیزار شده در خاک و خاکستر توبه می کنم.» ایوب به این حقیقت پی می برد که اعتمادی که او به خداوند دارد نباید وابسته به رویدادهایی باشد که برای او رخ می دهد.

خداوند ثروت ایوب را به دو برابر ثروت قبلی اش می رساند و به او ده فرزند دیگر می بخشد.

از کتاب ایوب می توان این حقیقت را مشاهده کرد که آنچه در زندگی ما اتفاق می افتد خارج از اقتدار خداوند نیست. قدرت و اختیارات شیطان محدود به اجازه ای است که خداوند به او می دهد. هنگامی که خداوند اجازه می دهد رنج و مصیبت دامنگیر کسی شود، او راههایی را نیز فراهم می سازد تا در آخر، آن شخص را کامیاب سازد. کافی است به خداوند اعتماد کنیم و از او بخواهیم ما را تقویت کند و تسلی بخشد. سختیهای زندگی به ما کمک می کند بفهمیم خداوند چقدر نیک و مهربان است.

ایوب و خانواده اش

پانصد جفت گاو، پانصد الاغ ماده و نوکران بسیار بود. او ثروتمندترین مرد سراسر آن ناحیه به شمار می رفت.

^۴ هر یک از پسران ایوب به نوبت در خانه خود جشنی برپا می کردند و همه برادران و خواهران

در سرزمین عوص مردی زندگی می کرد به نام ایوب. او مردی بود درستکار و خداترس که از گناه دوری می ورزید. ^۳ ایوب هفت پسر و سه دختر داشت و صاحب هفت هزار گوسفند، سه هزار شتر،

سوزاند و تنها من جان سالم بدر برده، آدمم تا به تو خبر دهم.»

^{۱۷} پیش از آنکه حرفهای وی تمام شود قاصدی دیگر وارد شده، گفت: «کلدانها در سه دسته به ما حمله کردند و شترهایت را بردند و کارگران را کشتند، تنها من جان سالم بدر بردم و آمده‌ام تا به تو خبر دهم.»

^{۱۸} سخنان آن قاصد هم هنوز تمام نشده بود که قاصد دیگری از راه رسید و گفت: «پسران و دخترانت در خانه برادر بزرگشان مهمان بودند،^{۱۹} که ناگهان باد شدیدی از طرف بیابان وزیده، خانه را بر سر ایشان خراب کرد و همه زیر آوار جان سپردند و تنها من جان سالم بدر بردم و آمده‌ام تا این خبر را به تو برسانم.»

^{۲۰} آنگاه ایوب برخاسته، از شدت غم لباس خود را پاره کرد. سپس موی سر خود را تراشید و در حضور خدا به خاک افتاده،^{۲۱} گفت: «از شکم مادر برهنه به دنیا آمدم و برهنه هم از این دنیا خواهم رفت. خداوند داد و خداوند گرفت. نام خداوند متبارک باد.»

^{۲۲} با همه این پیش آمدها، ایوب گناه نکرد و به خدا ناسزا نگفت.

فرشتگان دوباره به حضور خداوند آمدند و شیطان هم با ایشان بود.

^۲ خداوند از شیطان پرسید: «کجا بودی؟»

شیطان جواب داد: «دور زمین می‌گشتم و در آن سیر می‌کردم.»

^۳ خداوند پرسید: «آیا بنده من ایوب را دیدی؟ بر زمین کسی مانند او پیدا نمی‌شود. او مردی درستکار و خداترس است و از گناه دوری می‌ورزد. با اینکه مرا بر آن داشتی تا اجازه دهم بدون هیچ علتی به او صدمه بزنی، ولی او وفاداری خود را نسبت به من از دست نداده است.»

^۴ شیطان در جواب گفت: «انسان برای نجات جان خود حاضر است هر چه دارد بدهد. به بدن او

خود را دعوت می‌نمودند تا در آن جشن شرکت کنند.^۵ وقتی روزهای جشن به پایان می‌رسید، ایوب صبح زود برمی‌خاست و برای طهارت هرکدام از فرزندان به خداوند قربانی تقدیم می‌کرد. ایوب این کار را مرتب انجام می‌داد، تا اگر احیاناً پسرانش ندانسته نسبت به خدا گناه کرده باشند، بدینوسیله گناهشان آمرزیده شود.

آزمایش ایمان ایوب

^۶ یک روز که فرشتگان در حضور خداوند حاضر شده بودند، شیطان نیز همراه ایشان بود.

^۷ خداوند از شیطان پرسید: «کجا بودی؟»

شیطان پاسخ داد: «دور زمین می‌گشتم و در آن سیر می‌کردم.»

^۸ آنگاه خداوند از او پرسید: «آیا بنده من ایوب را دیدی؟ بر زمین، کسی همچون او پیدا نمی‌شود. او مردی درستکار و خداترس است و از گناه دوری می‌ورزد.»

^۹ شیطان گفت: «اگر خداترسی برای او سودی نمی‌داشت این کار را نمی‌کرد.^{۱۰} ایوب و خانواده و اموالش را از هرگزندی محفوظ داشته‌ای. دسترنج او را برکت داده‌ای و ثروت زیاد به او بخشیده‌ای.^{۱۱} دارایی‌اش را از او بگیر، آنگاه خواهی دید که آشکارا به تو کفر خواهد گفت!»

^{۱۲} خداوند در پاسخ شیطان گفت: «برو و هر کاری که می‌خواهی با دارایی‌اش بکن، فقط آسیبی به خود او نرسان.» پس شیطان از بارگاه خداوند بیرون رفت.

^{۱۳} یک روز وقتی پسران و دختران ایوب در خانه برادر بزرگشان مهمان بودند،^{۱۴} قاصدی پیش ایوب آمد و به او گفت: «گاوهایت شخم می‌زدند و ماده الاغهایت کنار آنها می‌چریدند که ناگهان سایبها* به ما حمله کرده، حیوانات را بردند و تمام کارگران تو را کشتند. تنها من جان سالم بدر بردم و آمده‌ام تا به تو خبر دهم.»

^{۱۶} سخنان این مرد هنوز پایان نیافته بود که قاصد دیگری از راه رسیده، گفت: «آتش خدا از آسمان نازل شده، تمام گوسفندان و همه چوپانان را

* «سایبها» قبیله‌ای وحشی و غارتگر بودند.

آن روز در ظلمت ابدی فرو رود.^۵ تاریکی آن را فرا گیرد و ابر تیره بر آن سایه افکند.^۶ از صفحه روزگار محو گردد و دیگر هرگز در شمار روزهای ماه قرار نگیرد.^۷ شبی خاموش و عاری از شادی به حساب آید.^۸ آنانی که در نفرین کردن ماهرند، آن را نفرین کنند.^۹ آن شب ستاره‌ای نداشته باشد و آرزوی روشنایی کند، ولی هرگز روشنایی نباشد و هیچگاه سپیده صبح را نبیند.^{۱۰} آن شب را لعنت کنید، چون قادر به بستن رحم مادرم نشد و باعث شد من متولد شده، دچار این بلاها شوم.

چرا هنگام تولد نمردم؟^{۱۲} چرا مادرم مرا روی زانوهایش گذاشت و مرا شیر داد؟^{۱۳} اگر هنگام تولد می مردم، اکنون آرام و آسوده در کنار پادشاهان، رهبران و بزرگان جهان که کاخهای قدیمی برای خود ساختند و قصرهای خود را با طلا و نقره پر کردند، خوابیده بودم.

ای کاش مرده به دنیا می آمدم! هرگز نفس نمی کشیدم و روشنایی را نمی دیدم؛^{۱۷} زیرا در عالم مرگ، شروران مزاحمتی به وجود نمی آورند و خستگان می آرامند.^{۱۸} در آنجا حتی زندانیان هم راحتند و فریاد زندانبان آنان را آزار نمی دهد.^{۱۹} در آنجا فقیر و غنی یکسانند و غلام از دست اربابش آزاد است.

چرا باید نور زندگی به کسانی که در بدبختی و تلخکامی به سر می برند بتابد و چرا کسانی که آرزوی مردن دارند و مرگشان فرا نمی رسد و مثل مردمی که در پی گنج هستند بدنبال مرگ می گردند، زنده بمانند؟^{۲۲} چه سعادت بزرگی است وقتی که سرانجام مرگ را در آغوش می کشند!^{۲۳} چرا نور زندگی بر کسی می تابد که چاره‌ای ندارد و خدا درهای امید را به رویش بسته است؟^{۲۴} خوراک من غصه است، و آه و ناله مانند آب از وجودم جاری است.^{۲۵} چیزی که همیشه از آن می ترسیدم بر سرم آمده است.^{۲۶} آرامش و راحتی ندارم و رنجهای مرا پایانی نیست.

آسیب برسان، آنگاه خواهی دید که آشکارا به تو کفر خواهد گفت!»

خداوند پاسخ داد: «هر چه می خواهی با او بکن، ولی او را نکش.»

پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفت و ایوب را از سر تا پا به دملهای دردناک مبتلا ساخت.^{۱۸} ایوب در خاکستر نشست و تکه سفالی برداشت تا با آن خود را بخاراند.

زنش به او گفت: «آیا با وجود تمام این بلاها که خدا به سرت آورده، هنوز هم به او وفاداری؟ خدا را لعنت کن و بمیر!»

ولی ایوب جواب داد: «تو مثل یک زن ابله حرف می زنی! آیا باید فقط چیزهای خوب از خدا به ما برسد و چیزهای بد نرسد؟»

با وجود تمام این بلاها ایوب سخنی برضد خدا نگفت.

دوستان ایوب

سه نفر از دوستان ایوب به نامهای الیفاز تیمانی، بلداد شوحی و سوفر نعماتی وقتی از بلاهایی که به سر او آمده بود آگاه شدند، تصمیم گرفتند با هم نزد ایوب بروند و با او همدردی نموده، او را تسلی دهند.^{۱۲} وقتی ایوب را از دور دیدند بسختی توانستند او را بشناسند. آنها از شدت تأثر با صدای بلند گریستند و لباس خود را دریدند و بر سر خود خاک ریختند.^{۱۳} آنها بدون آنکه کلمه‌ای بر زبان آورند هفت شبانه روز در کنار او بر زمین نشستند، زیرا می دیدند که درد وی شدیدتر از آنست که بتوان با کلمات آن را تسکین داد.

شکایت ایوب

سرانجام ایوب لب به سخن گشود و روزی را که از مادر زاییده شده بود نفرین کرد:

لعنت به روزی که به دنیا آمدم و شبی که در رحم مادرم قرار گرفتم!^۴ یاد آن روز برای همیشه فراموش شود و خدا نیز آن را به یاد نیاورد. ای کاش

گفتگوی اول

(۱:۴ - ۲۲:۱۴)

الیفاز سخن می گوید: ایوب گناهکار است

آنگاه الیفاز تیمانی پاسخ داد:

۴ ای ایوب، آیا اجازه می دهی چند کلمه‌ای حرف بزنی؟ چون دیگر نمی توانم ساکت بمانم. ^۳ تو در گذشته بسیاری را نصیحت کرده‌ای که به خدا توکل جویند. به ضعیفان و بیچارگان و کسانی که گرفتار یأس بودند، قوت قلب داده‌ای. ^۵ ولی اکنون که مصیبت به سراغ تو آمده است پریشان شده‌ای. ^۶ آدم پرهیزکار و درستکاری مثل تو، در چنین مواقعی نباید امید و اعتمادش را از دست بدهد. ^۷ قدری فکر کن و ببین آیا تابحال دیده‌ای انسان درستکار و بی‌گناهی هلاک شود؟ ^۸ تجربه نشان می دهد که هر چه بکاری همان را درو می کنی. کسانی که گناه و بدی می کارند همان را درو می کنند. ^۹ آنها زیر دست توانای خدا نابود می شوند. ^{۱۰} اگر چه مانند شیر ژیان، درنده خو هستند، اما خرد و تباه خواهند گردید. ^{۱۱} مثل شیرهای پیر و ناتوان از گرسنگی خواهند مرد و تمام فرزندانشان پراکنده خواهند شد.

^{۱۲} و ^{۱۳} یک شب وقتی در خواب عمیقی بودم، زمزمه‌ای به گوشم رسید و حقیقتی بر من آشکار گشت. ^{۱۴} ناگهان ترس وجودم را فراگرفت. از وحشت، تمام بدنم می لرزید. ^{۱۵} روحی از برابر من گذشت و موی بر تنم راست شد! ^{۱۶} حضور روح را احساس می کردم، ولی نمی توانستم او را ببینم. سپس در آن سکوت وحشتناک این ندا به گوشم رسید: ^{۱۷} «آیا انسان خاکی می تواند در نظر خدای خالق، پاک و بی‌گناه باشد؟ ^{۱۸} حتی فرشتگان آسمان نیز در نظر خدا پاک نیستند، ^{۱۹} چه برسد به آدمیانی که از خاک آفریده شده‌اند و مانند بید ناپایدارند. ^{۲۰} صبح، زنده‌اند و شب، می میرند و برای همیشه از بین می روند و کسی هم آنها را به یاد نمی آورد. ^{۲۱} شمع زندگی‌شان خاموش می گردد و می میرند، و هیچکس اهمیت نمی دهد.

۵ فریاد برمی آورند و کمک می طلبند، ولی کسی گوش نمی دهد. بسوی خدایان خود روی می آورند، اما هیچکدام از آنها به دادشان نمی رسد. ^۲ سرانجام در عجز و درماندگی از غصه می میرند. کسانی که از خدا برمی گردند، ظاهراً کامیاب هستند، ولی بلای ناگهانی بر آنها نازل می شود. ^۴ فرزندان ایشان بی پناه می گردند و کسی از آنها حمایت نمی کند. ^۵ محصولاتشان را گرسنگان می خورند و ثروتشان را حریصان غارت می کنند. ^۶ بلا و بدبختی هرگز بدون علت دامنگیر انسان نمی شود. ^۷ بدبختی از خود انسان سرچشمه می گیرد، همچنانکه شعله از آتش برمی خیزد.

^۸ اگر من جای تو بودم، مشکل خود را نزد خدا می بردم. ^۹ زیرا او معجزات شگفت‌انگیز می کند و کارهای عجیب و خارق‌العاده بی شمار انجام می دهد. ^{۱۰} بر زمین باران می باراند و کشتزارها را سیراب می کند، ^{۱۱} فروتنان را سرافراز می گرداند و رنج‌دیدگان را شادی می بخشد. ^{۱۲} او نقشه‌های اشخاص حيله‌گر را نقش بر آب می کند تا کاری از پیش نبرند. ^{۱۳} آنها را در دامهای خود گرفتار می سازد و توطئه‌های ایشان را خنثی می نماید. ^{۱۴} روز روشن برای آنها مانند شب تاریک است و در آن کورمال کورمال راه می روند.

^{۱۵} خدا مظلومان و فقیران را از چنگ ظالمان می رهاند. ^{۱۶} او به فقیران امید می بخشد و دهان ظالمان را می بندد.

^{۱۷} خوشباه حال کسی که خدا تنبیه‌اش می کند. پس وقتی او تو را تنبیه می نماید، دلگیر نشو. ^{۱۸} اگر خدا تو را مجروح کند خودش هم زخم‌هایت را می بندد و تو را شفا می بخشد. ^{۱۹} و از هر بلایی می رهاند.

^{۲۰} خدا تو را هنگام قحطی از مرگ نجات خواهد داد و در موقع جنگ از دم شمشیر خواهد رهاند.

^{۲۱} از زخم زبان در امان خواهی بود و از هلاکت محفوظ خواهی ماند.

^{۲۲} به جنگ و قحطی خواهی خندید و حیوانات وحشی به تو آسیبی نخواهد رسانید. ^{۲۳} زمینی که شخم می زنی خالی از سنگ خواهد بود و جانوران

برف و یخ پر است و در تابستان آب آن خشک و ناپدید می‌شود؛ کاروانها به کنار آن می‌روند تا عطش خود را فرو بنشانند؛ ولی آبی در آن نمی‌یابند؛ پس، از تشنگی هلاک می‌شوند. ۱۹ و ۲۰ و ۲۱ وقتی که کاروانهای تیما و سبا برای نوشیدن آب در آنجا توقف می‌کنند، ناامید می‌شوند. من هم از شما قطع امید کرده‌ام. شما از دیدن وضع من می‌ترسید و حاضر نیستید کمک کنید. ۲۲ ولی چرا؟ آیا هرگز از شما کوچکترین چیزی خواسته‌ام؟ آیا درخواست هدیه‌ای کرده‌ام؟ ۲۳ آیا تاکنون از شما خواسته‌ام مرا از دست دشمنان و ظالمان برهانید؟ ۲۴ تنها چیزی که من از شما می‌خواهم یک جواب منطقی است، آنوقت ساکت خواهم شد. به من بگویید که چه خطایی کرده‌ام؟

۲۵-۲۶ گفتن حقیقت بسیار عالی است، ولی انتقادهای شما دور از حقیقت است. آیا فقط به این دلیل که از فرط یأس و نومیدی بی‌اراده فریاد برآوردم می‌خواهید مرا محکوم کنید؟ ۲۷ شما حتی به یتیم هم رحم نمی‌کنید و حاضرید دوست خود را نیز بفروشید. ۲۸ به چشمان من نگاه کنید. آیا من به شما دروغ می‌گویم؟ ۲۹ مرا محکوم نکنید، چون بی‌گناهم. اینقدر بی‌انصاف نباشید. ۳۰ آیا فکر می‌کنید من دروغ می‌گویم و یا نمی‌توانم درست را از نادرست تشخیص دهم؟

ایوب: رنج من بی‌پایان است

زندگی انسان روی زمین مثل زندگی یک برده، طولانی و طاقت فرساست. ۲ مانند زندگی غلامی است که آرزو می‌کند زیر سایه‌ای بیارامد، و مثل زندگی کارگری است که منتظر است مزدش را بگیرد. ۳ ماههای عمر من بی‌ثمر می‌گذرد؛ شبهای من طولانی و خسته کننده است. ۴ شب که سر بر بالین می‌گذارم می‌گویم: «ای کاش زودتر صبح شود.» و تا سپیده دم از این پهلو به آن پهلو می‌غلطم.

۵ بدنم پر از کرم و زخم است. پوست بدنم ترک خورده و پر از چرک است. ۶ روزهای زندگی من بسرعت می‌گذرد و با نومیدی سپری می‌شود. ۷ به یاد

خطرناک با تو در صلح و صفا به سر خواهند برد. ۲۴ خانه تو در امان خواهد بود و از اموال تو چیزی دزدیده نخواهد شد.

۲۵ نسل تو مانند علف صحرا زیاد خواهند بود، ۲۶ و تو همچون خوشه گندم که تا وقتش نرسد درو نمی‌شود، در کمال پیری، کامیاب از دنیا خواهی رفت. ۲۷ تجربه به من ثابت کرده است که همه اینها حقیقت دارد؛ پس بخاطر خودت نصیحت مرا بشنو.

ایوب پاسخ می‌دهد: شکایت من بر حق است

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۲ اگر می‌توانستید غصه مرا وزن کنید، ۳ آنگاه می‌دیدید که از شنهای ساحل دریا نیز سنگیتراست. برای همین است که حرفهای من تند و بی‌پرواست. ۴ خدای قادر مطلق با تیرهای خود مرا به زمین زده است. تیرهای زهر آلودش در قلب من فرو رفته است. یورشهای ناگهانی خدا مرا به وحشت انداخته است. ۵ الاغ وقتی عرعر می‌کند که علف نداشته باشد و گاو هنگامی صدا می‌کند که خوراک نداشته باشد. ۶ آیا انسان غذایی را که بی‌مزه باشد و یا سفیده تخم مرغی را که پخته نباشد دوست دارد؟ ۷ هنگامی که به چنین غذایی نگاه می‌کنم اشتهايم کور می‌شود و حالم بهم می‌خورد.

۸ ای کاش خدا آرزوی مرا برآورده سازد و مرا بکشد. ۹ اگر می‌دانستم او این کار را می‌کند، با وجود همه این دردها خوشحال می‌بودم. من هرگز با دستورات خدا مخالفت نکرده‌ام، زیرا می‌دانم او مقدس است. ۱۱ من چطور می‌توانم این وضع را تحمل کنم؟ به چه امیدی به زندگی خود ادامه دهم؟ ۱۲ آیا من از سنگ ساخته شده‌ام؟ آیا بدنم از آهن است؟ ۱۳ کاری از دستم بر نمی‌آید و کسی به دادم نمی‌رسد.

۱۴ انسان باید نسبت به دوست عاجز خود مهربان باشد، حتی اگر او خدای قادر مطلق را ترک گفته باشد. ۱۵-۱۸ ولی ای دوستان، من به دوستی شما اعتماد ندارم، زیرا مثل نهري هستيد که در زمستان از

سرشار خواهد شد که زندگی گذشته‌ات در برابر آن ناچیز بنظر خواهد آمد.

^۸ از سالخوردهگان پرس تا از تجربه خود به تو بیاموزند. ^۹ ما آنقدر زندگی نکرده‌ایم که همه چیز را بدانیم. ^{۱۰} تو می‌توانی از حکمت گذشتگان درس عبرت بگیری و آنها به تو خواهند گفت که ^{۱۱} و ^{۱۲} آنان که خدا را فراموش می‌کنند دیگر امیدی ندارند. ایشان مانند گیاهی در زمین بی آب هستند که حتی پیش از آنکه آن را ببرند پژمرده می‌شود. ^{۱۴} شخص بی‌خدا مانند کسی است که به تار عنکبوت اعتماد کند. ^{۱۵} اگر به آن تکیه نماید، می‌افتد و اگر از آن آویزان شود، آن تار او را نگه نمی‌دارد. ^{۱۶} او مانند گیاهی است که صبحگاهان تر و تازه می‌شود و شاخه‌هایش در باغ گسترده می‌گردند. ^{۱۷} در میان سنگها ریشه می‌دواند و خود را محکم نگه می‌دارد. ^{۱۸} ولی وقتی آن را از ریشه می‌کنند دیگر کسی آن را به یاد نمی‌آورد، ^{۱۹} و گیاهان دیگری رویده جای آن را می‌گیرند. چنین است عاقبت شخص بی‌خدا. ^{۲۰} ولی بدان که خدا نیکان را ترک نمی‌گوید و بدکاران را کامیاب نمی‌گرداند. ^{۲۱} او دهانت را از خنده و فریادهای شادی پر خواهد کرد، ^{۲۲} و دشمنانت را رسوا و خانه بدکاران را خراب خواهد نمود.

ایوب پاسخ می‌دهد: شفیعی نیست

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۹ همه اینها را بخوبی می‌دانم. چیز تازه‌ای در گفتار تو نیست. ولی انسان چطور می‌تواند از دیدگاه خدا واقعاً خوب باشد؟ ^۳ اگر بخواهد با او بحث کند نمی‌تواند حتی به یکی از هزار سؤالی که می‌کند پاسخ دهد؛ ^۴ زیرا خدا دانا و تواناست و کسی را یارای مقاومت با او نیست. ^۵ ناگهان کوهها را به حرکت درمی‌آورد و با خشم آنها را واژگون می‌سازد ^۶ و پایه‌های زمین را می‌لرزاند. ^۷ اگر او فرمان دهد آفتاب طلوع نمی‌کند و ستارگان نمی‌درخشند. ^۸ او بر دریاها حرکت می‌کند. او به تنهایی آسمانها را گسترانیده ^۹ و دب اکبر، جبار، ثریا و ستارگان جنوبی را آفریده

آورید که عمر من دمی بیش نیست و چشمانم دیگر روزهای خوش را نخواهد دید. ^۸ چشمان شما که الان مرا می‌بیند دیگر مرا نخواهد دید. بدنبال من خواهید گشت، ولی من دیگر نخواهم بود. ^۹ کسانی که می‌میرند مثل ابری که پراکنده و ناپدید می‌شود، برای همیشه از این دنیا می‌روند. ^{۱۰} تا به ابد از خانه و خانواده خود دور می‌شوند و دیگر هرگز کسی آنها را نخواهد دید. ^{۱۱} پس بگذارید غم و غصه‌ام را بیان کنم؛ بگذارید از تلخی جانم سخن بگویم.

^{۱۲} ای خدا مگر من جانور وحشی هستم که مرا در بند گذاشته‌ای؟ ^{۱۳} حتی وقتی در بسترم دراز می‌کشم تا بخوابم و بدبختی‌ام را فراموش کنم، تو با کابوس شب مرا می‌ترسانی. ^{۱۵} برایم بهتر می‌بود گلویم را می‌فشردند و خفه‌ام می‌کردند تا اینکه به چنین زندگی نکبت‌باری ادامه بدهم. ^{۱۶} از زندگی خود بیزارم. در این چند روزی که از عمرم باقی مانده مرا بحال خود رها کن. ^{۱۷} انسان چه ارزشی دارد که وقت خود را صرف او نمایی؟ ^{۱۸} هر روز صبح از او بازجویی کنی و هر لحظه او را بیازمایی؟ ^{۱۹} چرا حتی یک لحظه تنهایی نمی‌گذاری تا آب دهانم را فرو برم؟ ^{۲۰} ای خدایی که ناظر بر اعمال آدمیان هستی، آیا گناه من به تو لطمه‌ای زده است؟ برای چه مرا هدف تیرهای خود قرار داده‌ای؟ آیا من برای تو مانعی هستم؟ ^{۲۱} چرا گناهم را نمی‌بخشی و از تقصیر من در نمی‌گذری؟ من بزودی زیر خاک خواهم رفت و تو بدنبالم خواهی گشت، ولی من دیگر نخواهم بود.

بلدد سخن می‌گوید: ایوب باید توبه کند

آنگاه بلدد شوحی پاسخ داد:

۸ ای ایوب، تا به کی به این حرفها ادامه می‌دهی؟ حرفهای تو باد هواست! ^۳ آیا خدای قادر مطلق عدالت و انصاف را زیر پا می‌گذارد؟ فرزندان به خدا گناه کردند و او به حق، ایشان را مجازات نمود. ^۵ ولی اکنون تو به درگاه خدای قادر مطلق دعا کن. ^۶ اگر آدم پاک و خوبی باشی، او دعایت را می‌شنود و تو را اجابت می‌کند و خانه تو را برکت می‌دهد. ^۷ عاقبت تو آنچنان از خیر و برکت

دهم و با تو به محکمه روم.^{۳۳} ای کاش بین ما شفیع می بود تا ما را با هم آشتی می داد،^{۳۴} آنوقت تو از تنبیه کردن من دست می کشیدی و من از تو وحشتی نمی داشتم.^{۳۵} آنگاه می توانستم بدون ترس با تو سخن بگویم؛ ولی افسوس که چنین نیست!

ایوب: از زندگی سیر شده ام

از زندگی سیر شده ام. پس بگذارید زبان به شکایت گشوده، از تلخی جانم سخن بگویم.^۱ ای خدا مرا محکوم نکن؛ فقط به من بگو چه کرده ام که با من چنین می کنی؟^۲ آیا بنظر تو این درست است که به من ظلم روا داری و انسانی را که خود آفریده ای ذلیل سازی و شادی و خوشبختی را نصیب بدکاران بگردانی؟^{۳-۴} آیا تو مثل ما انسانها قضاوت می کنی؟ آیا می ترسی عمرت به سر آید و نتوانی مرا مجازات کنی و یا فکر می کنی کسی می تواند مرا از چنگ تو برهاند؟ پس چرا مرا برای گناهی که مرتکب نشده ام اینچنین تعقیب می کنی؟

^۵ دستهای تو بود که مرا سرشت و اکنون همان دستهاست که مرا نابود می کند.^۹ به یاد آور که مرا از خاک به وجود آوردی؛ آیا به این زودی مرا به خاک بر می گردانی؟^{۱۰} به پدرم قدرت بخشیدی تا مرا تولید نماید و گذاشتی در رحم مادرم رشد کنم.^{۱۱} پوست و گوشت به من دادی و استخوانها و رگ و پی ام را بهم بافتی.^{۱۲} تو بودی که به من حیات بخشیدی و محبت تو بود که مرا زنده نگهداشت.

^{۱۳} و ^{۱۴} با وجود این، از ابتدای خلقتم همیشه فکر تو این بوده که اگر من مرتکب گناهی شدم، از بخشیدنم امتناع ورزی و مرا نابود کنی.^{۱۵} چه آدم بیچاره ای هستم! اگر کار خوب بکنم به حساب نمی آید، ولی تا کوچکترین گناهی از من سر بزند فوری تنبیه می شوم.^{۱۶} اگر بخواهم از زمین برخیزم، مثل شیر بر من می پری و باز قدرت خود را علیه من به نمایش می گذاری.^{۱۷} پیوسته علیه من شاهد می آوری؛ هر لحظه بر خشم خود نسبت به من می افزایی و ضربات پی در پی بر من فرود می آوری.

^{۱۸} چرا گذاشتی به دنیا بیایم؟ ای کاش قبل از اینکه

است.

^{۱۱} او اعمال حیرت آور می کند و کارهای عجیب او را حد و مرزی نیست.^{۱۱} از کنار من می گذرد و او را نمی بینم، عبور می نماید و او را احساس نمی کنم.^{۱۲} هر چه را که بخواهد می برد و هیچکس نمی تواند به او اعتراض کرده، بگوید که چه می کنی؟

^{۱۳} خدا خشم خود را فرو نمی نشاند و دشمنان قدرتمند خویش را زیر پاله می کند.^{۱۴} پس من کیستم که با او مجادله کنم؟^{۱۵} حتی اگر بی گناه هم می بودم کلامی به زبان نمی آوردم و تنها از او تقاضای رحمت می کردم.^{۱۶} حتی اگر او را بخوانم و او حاضر شود، می دانم که به حرفهایم گوش نخواهد داد.^{۱۷} گردبادی می فرستد و مرا در هم می کوبد و بی جهت زخمهایم را زیاد می کند.^{۱۸} نمی گذارد نفس بکشم؛ زندگی را بر من تلخ کرده است.^{۱۹} چه کسی می تواند بر خدای قادر غالب شود؟ چه کسی می تواند خدای عادل را به دادگاه احضار کند؟^{۲۰} اگر بی گناه هم باشم حرفهایم مرا محکوم خواهد کرد.

^{۲۱} هر چند بی گناه هستم، ولی این برای من اهمیتی ندارد، زیرا از زندگی خود بیزارم.^{۲۲} خدا گناهکار و بی گناه را از بین می برد.^{۲۳} وقتی بلایی دامنگیر بی گناهی شده، او را می کشد، خدا می خندد.^{۲۴} خدا دنیا را به دست گناهکاران سپرده است. او چشمان قضات را کور کرده تا عدالت را بجا نیاورند. اگر این کار خدا نیست، پس کار کیست؟

^{۲۵} زندگی مصیبت بارم مثل پیکی تیزرو، بسرعت سپری می شود.^{۲۶} سالهای عمرم چون کشتیهای تندرو و مانند عقابی که بر صید خود فرود می آید، به تندی می گذرند.

^{۲۷} می خواهم غم و غصه ام را فراموش کرده، شاد باشم،^{۲۸} ولی نمی توانم؛ زیرا می ترسم مرا گرفتار رنج دیگری بکنی، چون می دانم که تو، ای خدا، مرا بی گناه نخواهی شمرد.^{۲۹} پس اگر گناهکارم تلاشم چه فایده دارد؟^{۳۰} حتی اگر خود را با پاکترین آبها بشویم،^{۳۱} تو مرا در گل و لجن فرو میبری، تا آنجا که حتی لباسهایم نیز از من کراهت داشته باشند.

^{۳۲} تو مثل من انسان نیستی که بتوانم به تو جواب

سختیهای خود را فراموش خواهی کرد و از آنها چون آب رفته یاد خواهی نمود. ^{۱۷} زندگی تو از آفتاب نیمروز درخشانتر خواهد شد و تیرگی زندگیت مانند صبح روشن خواهد گشت. ^{۱۸} در زندگی امید و اطمینان خواهی داشت و خدا به تو آرامش و امنیت خواهد بخشید. ^{۱۹} از دشمنان ترسی نخواهی داشت و بسیاری دست نیاز بسوی تو دراز خواهند کرد. ^{۲۰} ولی بدان که برای گناهکار راه فراری نیست و تنها امیدش مرگ است.

ایوب پاسخ می دهد: مایه خنده و تمسخر

شده ام

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۱۲

^۱ آیا فکر می کنید عقل کل هستید؟ و اگر بمیرید حکمت هم با شما خواهد مرد؟ ^۲ من هم مثل شما فهم دارم و از شما کمتر نیستم. کیست که این چیزهایی را که شما گفته اید نداند؟ ^۳ من که روزگاری دعا می کردم و خدا دعایم را اجابت می کرد، اکنون مایه خنده دوستان خود شده ام. آری، مرد درستکار و بی عیب مورد تمسخر واقع شده است. ^۴ اشخاصی که آسوده هستند رنج دیدگان را اهانت می کنند و افتادگان را خوار می شمارند. ^۵ دزدان و خدانشناسان اگر چه به قدرشان متکی هستند و نه به خدا، ولی در امنیت و آسایشند.

^۶ کیست که آنچه را شما می گویند نداند؟ حتی اگر از حیوانات و پرندگان هم بپرسید این چیزها را به شما یاد خواهند داد. اگر از زمین و دریا سؤال کنید به شما خواهند گفت که دست خداوند این همه را آفریده است. ^۷ جان هر موجود زنده و نفس تمام بشر در دست خداست. ^۸ درست همانطور که دهان مرزه خوراک خوب را می فهمد، همچنان وقتی حقیقت را می شنوم گوشم آن را تشخیص می دهد.

^۹ شما می گویند: «اشخاص پیر حکیم هستند و همه چیز را درک می کنند.» ^{۱۰} اما حکمت و قدرت واقعی از آن خداست. فقط او می داند که چه باید کرد.

^{۱۱} قدرت خدا چقدر عظیم است! آنچه را که او

چشمی مرا می دید، جان می دادم. ^{۱۲} آنوقت از این زندگی نکبت بار رهایی می یافتم و از رحم مادر به گور می رفتم. ^{۱۳} آیا نمی بینی که دیگر چیزی از عمرم باقی نمانده است؟ پس دیگر تنهایم بگذار. بگذار دمی استراحت کنم. ^{۱۴} بزودی می روم و دیگر باز نمی گردم. به سرزمینی می روم که سرد و تاریک است ^{۱۵} به سرزمین ظلمت و پریشانی، به جایی که خود نور هم تاریکی است.

سوفر سخن می گوید: گناه ایوب سزاوار مجازات است.

آنگاه سوفر نعماتی پاسخ داد:

۱۱

^۱ آیا به این همه سخنان بی معنی نباید پاسخ گفت؟ آیا کسی با پرحرفی می تواند خود را تبرئه کند؟ ^۲ ای ایوب، آیا فکر می کنی ما نمی توانیم جواب تو را بدهیم؟ وقتی که خدا را مسخره می کنی، آیا فکر می کنی ما ساکت خواهیم نشست؟ ^۳ ادعا می کنی که حرفهایت درست است و در نظر خدا پاک هستی! ^۴ ای کاش خدا صحبت می کرد و می گفت که نظرش درباره تو چیست. ^۵ ای کاش او کاری می کرد که تو خود را آنطور که هستی می دیدی، زیرا او هر آنچه را که تو انجام داده ای می داند. بدان که خدا کمتر از آنچه که سزاوار بوده ای تو را تنبیه کرده است.

^۶ آیا تو افکار و مقاصد خدا را می دانی؟ آیا با تحقیق و تجسس می توانی به آنها پیبری؟ ^۷ افکار او بلندتر از آسمان و وسیعتر از زمین و گسترده تر از دریاهاست. پس تو با عقل خود در برابر او چه می توانی بکنی؟ ^۸ وقتی خدا تو را می گیرد و محاکمه می کند، نباید با او مخالفت کنی، ^۹ زیرا او خوب می داند چه کسی گناهکار است و از شرارت انسان آگاه می باشد. ^{۱۰} مرد نادان زمانی دانا می شود که خر وحشی انسان بزاید!

^{۱۱} حال دل خود را پاک کن و دستهایت را بسوی خدا برافراز؛ ^{۱۲} گناهانت را از خود دور کن و از بدی دست بردار؛ ^{۱۳} تا بتوانی بدون خجالت سر خود را بلند کنی و با جرأت و اطمینان بایستی. ^{۱۴} آنگاه تمام

و بی پایه است.

۱۳ حال ساکت باشید و بگذارید من سخن بگویم. هر چه می خواهد بشود! ۱۴ بلی، جانم را در کف می نهم و هر چه در دل دارم می گویم. ۱۵ اگر خدا برای این کار مرا بکشد، باز به او امیدوار خواهم بود و حرفهای خود را به او خواهم زد. ۱۶ من آدم شروری نیستم، پس با جرأت بحضور خدا می روم شاید این باعث نجاتم گردد. ۱۷ حال بدقت به آنچه که می گویم گوش دهید و حرفهایم را بشنوید.

۱۸ دعوی من اینست: «من می دانم که بی تقصیرم.» ۱۹ کیست که در این مورد بتواند با من بحث کند؟ اگر بتوانید ثابت نمایید که من اشتباه می کنم، آنوقت از دفاع خود دست می کشم و می میرم.

۲۰ ای خدا، اگر این دو درخواست مرا اجابت فرمایی در آنصورت خواهم توانست با تو روبرو شوم: ۲۱ مرا تنبیه نکن و مرا با حضور مهیب خود به وحشت نیانداز. ۲۲ آنگاه وقتی مرا بخوانی جواب خواهم داد و با هم گفتگو خواهیم نمود. ۲۳ حال، به من بگو که چه خطایی کرده ام؟ گناهم را به من نشان بده. ۲۴ چرا روی خود را از من برمی گردانی و مرا دشمن خود می شماری؟ ۲۵ آیا برگي را که از باد رانده شده است می ترسانی؟ آیا پرکاه را مورد هجوم قرار می دهی؟

۲۶ تو اتهامات تلخی بر من وارد می آوری و حماقت های جوانی ام را به رخ من می کشی. ۲۷ و ۲۸ مرا محبوس می کنی و تمام درها را به رویم می بندی. در نتیجه مانند درختی افتاده و لباسی بید خورده، می بوسم و از بین می روم.

۱۴ انسان چقدر ناتوان است. عمرش کوتاه و پر از زحمت است. ۲ مثل گل، لحظه ای می شکفتد و زود پژمرده می شود و همچون سایه ابری که در حرکت است بسرعت ناپدید می گردد. ۳ ای خدا، آیا با انسانهای ضعیف بایستی اینچنین سختگیری کنی و از آنها بخواهی تا حساب پس دهند؟ ۴ چطور انتظار داری از یک چیز کثیف چیز پاکی بیرون آید؟ ۵ روزهای عمر او را از پیش تعیین کرده ای و او قادر نیست آن را تغییر دهد. ۶ پس نگاه

خراب کند دوباره نمی توان بنا کرد. وقتی که او عرصه را بر انسان تنگ نماید، راه گریزی نخواهد بود. ۱۵ او جلو باران را می گیرد و زمین خشک می شود. طوفانها می فرستد و زمین را غرق آب می کند. ۱۶ آری، قدرت و حکمت از آن اوست. فریب دهندگان و فریب خوردگان هر دو در دست او هستند.

۱۷ او حکمت مشاوران و رهبران را از آنها می گیرد و آنها را احمق می سازد. ۱۸ پادشاهان را برده و اسیر می کند. ۱۹ کاهنان را پست می سازد و زورمندان را سرنگون می نماید. ۲۰ صدای سخنوران و بصیرت ریش سفیدان را از ایشان می گیرد. ۲۱ بزرگان را حقیر و صاحبان قدرت را ذلیل می سازد. ۲۲ تیرگی و ظلمت را به روشنایی تبدیل می کند. ۲۳ قومها را نیرومند می سازد، سپس آنها را نابود می کند؛ قبیله ها را زیاد می کند، سپس آنها را به اسارت می فرستد. ۲۴ رهبران ممالک را احمق ساخته، حیران و سرگردان رها می سازد ۲۵ و آنها در تاریکی مثل کورها راه می روند و مانند مستها تلو تلو می خورند.

۱۳ من آنچه را که شما می گوید به چشم خود دیده و به گوش خود شنیده ام. من حرفهای شما را می فهمم. آنچه را که شما می دانید من نیز می دانم و کمتر از شما نیستم. ۳ ای کاش می توانستم مستقیم با خدای قادر مطلق سخن گویم و با خود او بحث کنم؛ ۴ چرا که شما حقیقت را با دروغ می پوشانید. شما طیبیان کاذب هستید. ۵ اگر حکمت داشتید حرف نمی زدید.

۶ حال به من گوش بدهید و به دلایلم توجه نمایید. ۷ آیا مجبورید بجای خدا حرف بزنید و چیزهایی را که او هرگز نگفته است از قول او بیان کنید؟ ۸ می خواهید به طرفداری از او حقیقت را وارونه جلوه دهید؟ آیا فکر می کنید او نمی داند شما چه می کنید؟ خیال می کنید می توانید خدا را هم مثل انسان گول بزنید؟ ۱۰ بدانید که خدا برای این کار، شما را تنبیه خواهد کرد. ۱۱ آیا عظمت و هیبت خدا، ترسی به دل شما نمی اندازد؟ ۱۲ بیانات شما پیشیزی ارزش ندارد. استدلال هایتان چون دیوار گلی، سست

گفتگوی دوم

(۱:۱۵ - ۳۴:۲۱)

الیفاز سخن می گوید: ایوب برای دین

ارزشی قایل نیست

آنگاه الیفاز تیمانی پاسخ داد:

۱۵ ای ایوب، فکر می کردیم آدم عاقلی هستی، ولی سخنان احمقانه ای به زبان می آوری. حرفهای تو پوچ و تو خالی است.^۳ هیچ آدم حکیمی با این حرفهای پوچ از خود دفاع نمی کند.^۴ مگر از خدا نمی ترسی؟ مگر برای او احترامی قایل نیستی؟^۵ حرفهای تو گناهانت را آشکار می سازد. تو با حيله و نیرنگ صحبت می کنی.^۶ لازم نیست من تو را محکوم کنم، چون دهان خودت تو را محکوم می کند.

^۷ آیا تو داناترین شخص روی زمین هستی؟ آیا تو قبل از ساخته شدن کوهها وجود داشته ای و از نقشه های مخفی خدا با خبر بوده ای؟ آیا حکمت در انحصار توست؟^۹ تو چه چیزی بیشتر از ما می دانی؟ تو چه می فهمی که ما نمی فهمیم؟^{۱۰} در میان ما ریش سفیدانی هستند که سنشان از پدر تو هم بیشتر است!

^{۱۱} آیا تسلی خدا برای تو کم است که آن را رد می کنی؟ ما از طرف خدا با ملایمت با تو سخن گفتیم.^{۱۲} ولی تو به هیجان آمده ای و چشمانت از شدت عصبانیت برق می زنند.^{۱۳} تو بضد خدا سخن می گویی.^{۱۴} بر روی تمام زمین کدام انسانی می تواند آنقدر پاک و خوب باشد که تو ادعا می کنی که هستی؟^{۱۵} خدا حتی به فرشتگان خود نیز اعتماد ندارد! در نظر او حتی آسمانها نیز پاک نیستند،^{۱۶} چه رسد به انسان که گناه را مثل آب سر می کشد.

^{۱۷} و ^{۱۸} و ^{۱۹} حال، به حقایقی که به تجربه یاد گرفته ام گوش بده. من این حقایق را از خردمندان یاد گرفته ام. پدران ایشان نیز همین حقایق را به آنها آموختند و چیزی از آنها مخفی نداشتند، و در سرزمینشان

غضب آلود خود را از وی برگردان و او را بحال خود بگذار تا پیش از آنکه بمیرد چند صباحی در آرامش زندگی کند.

^۷ برای درخت امید می هست، چون اگر بریده شود باز سبز می شود و شاخه های تروتازه می رویند.^۸ اگر ریشه هایش در زمین فرسوده شود و کنده اش بیوسد، باز مانند نهال تازه نشاندن می شود و می آید.^۹ ولی هنگامیکه انسان می میرد، فاسد می شود و اثری از او باقی نمی ماند.^{۱۰} همانطور که آب دریاچه بخار می گردد و آب رودخانه در خشکسالی ناپدید می شود، همچنان انسان برای همیشه بخواب می رود و تا نیست شدن آسمانها دیگر بر نمی خیزد و کسی او را بیدار نمی کند.^{۱۱} کاش مرا تا زمانی که خشمگین هستی در کنار مردگان پنهان می کردی و پس از آن دوباره به یاد می آوردی.

^{۱۲} وقتی انسان بمیرد، آیا دوباره زنده می شود؟ در تمام روزهای سخت زندگی در انتظار مرگ و خلاصی خود خواهم بود.^{۱۳} آنگاه تو مرا صدا خواهی کرد و من جواب خواهم داد؛ و تو مشتاق این مخلوق خود خواهی شد.^{۱۴} مواظب قدمهایم خواهی بود و گناهانم را از نظر دور خواهی داشت.^{۱۵} تو خطاهای مرا خواهی پوشاند و گناهانم را پاک خواهی نمود.

^{۱۶} و ^{۱۷} کوهها فرسوده و ناپدید می شوند. آب، سنگها را خرد می کند و بصورت شن در می آورد. سیلابها خاک زمین را می شویند و با خود می برد. امید انسان را باطل می سازی.^{۱۸} او را از توان می اندازی و پیر و فرتوت به کام مرگ می فرستی.^{۱۹} اگر پسرانش به عزت و افتخار برسند او از آنها اطلاع نخواهد داشت و اگر به ذلت و خواری بیفتند از آن نیز بی خبر خواهد بود.^{۲۰} نصیب انسان فقط اندوه و درد است.

بیگانگانی نبودند که آنها را از راه خدا منحرف سازند:

۲۰ مرد شریر تمام عمرش در زحمت است. ۲۱ صداهای ترسناک در گوش او طنین می‌اندازد و زمانی که خیال می‌کند در امان است، ناگهان غارتگران بر او هجوم می‌آورند. ۲۲ در تاریکی جرأت نمی‌کند از خانه‌اش بیرون برود، چون می‌ترسد کشته شود. ۲۳ بدنبال نان، این در و آن در می‌زند و امیدی به آینده ندارد. ۲۴ مصیبت و بدبختی مانند پادشاهی که آماده جنگ است، او را به وحشت می‌اندازد و بر او غلبه می‌کند، ۲۵ زیرا او مشت خود را بر ضد خدای قادر مطلق گره کرده، او را به مبارزه می‌طلبد، ۲۶ و گستاخانه سپر خود را به دست گرفته، بسوی او حمله‌ور می‌شود.

۲۷ و ۲۸ مرد شرور هر چند ثروتمند باشد، ولی عاقبت در شهرهای ویران و خانه‌های متروک و در حال فرو ریختن سکونت خواهد کرد ۲۹ و تمام ثروتش بر باد خواهد رفت. ۳۰ تاریکی برای همیشه او را فرا خواهد گرفت. نفس خدا او را از بین خواهد برد و شعله‌های آتش، دار و ندار او را خواهد سوزانید.

۳۱ پس بهتر است با تکیه کردن به آنچه که ناپایدار و فانی است خود را گول نزنند، زیرا این کار ثمری ندارد. ۳۲ قبل از آنکه بمیرد، بیهودگی تمام چیزهایی که بر آنها تکیه می‌کرد برایش آشکار خواهد شد، زیرا تمام آنها نیست و نابود خواهند شد. ۳۳ او مانند درخت انگوری که میوه‌اش قبل از رسیدن پلاسیده و مثل درخت زیتونی که شکوفه‌هایش ریخته باشد، بی‌ثمر خواهد بود. ۳۴ اشخاص خدانشناس، بی‌کس خواهند ماند و خانه‌هایی که با رشوه ساخته‌اند در آتش خواهد سوخت. ۳۵ وجود این اشخاص از شرارت پر است و آنها غیر از گناه و نیرنگ چیزی به بار نمی‌آورند.

ایوب بر بی‌گناهی خود باز تأکید می‌کند

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۱۶

۲ من از این حرفها زیاد شنیده‌ام. همه شما تسلی‌دهندگان مزاحم هستید. ۳ آیا این سخنان بیهوده

ایوب / ۱۶

شما پایانی ندارد؟ چه کسی شما را مجبور کرده اینهمه بحث کنید؟ ۴ اگر بجای شما بودم من هم می‌توانستم همین حرفها را بزنم و سرم را تکان داده، شما را به باد انتقاد و ریشخند بگیرم. ۵ اما این کار را نمی‌کردم، بلکه طوری صحبت می‌کردم که حرفهایم به شما کمکی بکند. سعی می‌کردم شما را تسلی داده، غمتان را برطرف سازم.

۶ هر چه سخن می‌گویم ناراحتی و غصه‌ام کاهش نمی‌یابد. اگر هم سکوت کنم و هیچ حرف نزنم، این نیز درد مرا دوان خواهد کرد؛ ۷ زیرا خدا مرا از زندگی خسته کرده و خانواده‌ام را از من گرفته است. ۸ ای خدا، تو آنچنان مرا در سختیها قرار داده‌ای که از من پوست و استخوانی بیش نمانده است و دوستانم این را دلیل گناهان من می‌دانند. ۹ خدا مرا به چشم یک دشمن نگاه می‌کند و در خشم خود گوشت بدنم را می‌درد. ۱۰ مردم مرا مسخره می‌کنند و دور من جمع شده، به صورتم سیلی می‌زنند. ۱۱ خدا مرا به دست گناهکاران سپرده است، به دست آنانی که شرور و بدکارند.

۱۲ من درکمال آرامش زندگی می‌کردم که ناگاه خدا گلوی مرا گرفت و مرا پاره پاره کرد. اکنون نیز مرا هدف تیرهای خود قرار داده است. ۱۳ با بی‌رحمی از هر سو تیرهای خود را بسوی من رها می‌کند و بدن مرا زخمی می‌سازد. ۱۴ او مانند یک جنگجو پی‌درپی به من حمله می‌کند.

۱۵ لباس ماتم پوشیده، به خاک ذلت نشسته‌ام. ۱۶ از بس گریه کرده‌ام چشمانم سرخ شده و تاریکی بر دیدگانم سایه افکنده است. ۱۷ ولی من بی‌گناهم و دعایم بی‌ریاست.

۱۸ ای زمین، خون مرا پنهان نکن؛ بگذار خونم از جانب من بانگ اعتراض برآورد. ۱۹ من شاهدی در آسمان دارم که از من حمایت می‌کند. ۲۰ دوستانم مرا مسخره می‌کنند، ولی من اشکهای خود را در حضور خدا می‌ریزم ۲۱ و به او التماس می‌کنم تا مثل شخصی که به حرفهای دوستش گوش می‌دهد، به سخنانم توجه کند. ۲۲ زیرا بزودی باید به راهی بروم که از آن بازگشتی نیست.

نوری نخواهد داد. ^۶ در هر خانه‌ای که شرارت وجود داشته باشد، تاریکی حکمفرما خواهد بود. ^۷ قدمهای شرور سست می‌شوند و او قربانی نقشه‌های خود می‌گردد. ^۸ او با پای خود به دام می‌افتد و تله پاشنه پای او را می‌گیرد و او را رها نمی‌کند. ^{۱۰} سر راه او تله‌ها پنهان شده است. ^{۱۱} ترسها از هر طرف به او هجوم می‌آورند و او را قدم به قدم تعقیب می‌کنند. ^{۱۲} مصیبت دهان خود را برای او باز کرده و فلاکت آماده است تا او را به کام خود فرو برد. ^{۱۳} مرض مهلک به جان او می‌افتد و او را به کام مرگ می‌کشاند. ^{۱۴} از خانه امن خود جدا شده، نزد پادشاه مرگ برده می‌شود. ^{۱۵} خانه‌اش در زیر آتش گوگرد نابود می‌گردد. ^{۱۶} ریشه و شاخه‌هایش می‌خشکند و از بین می‌روند. ^{۱۷} خاطره وجود او تمام از روی زمین محو می‌گردد و هیچکس او را به یاد نمی‌آورد.

^{۱۸} از دنیای زندگان بیرون انداخته شده، از نور به تاریکی رانده می‌شود. ^{۱۹} در میان قومش نسلی از او باقی نمی‌ماند. ^{۲۰} پیر و جوان از سرنوشت او هراسان می‌شوند. ^{۲۱} آری، این بلایی است که بر سر گناهکاران می‌آید، بر سر آنانی که خدا را نمی‌شناسند.

ایوب پاسخ می‌دهد: می‌دانم که رهاننده‌ام زنده است

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۱۹ ^۲ تا به کی می‌خواهید عذابم بدهید و با حرفهایتان مرا خرد کنید؟ ^۳ پی‌درپی به من اهانت می‌کنید و با گستاخی با من رفتار می‌نمایید. ^۴ اگر من خطا کرده‌ام، خطای من چه صدمه‌ای به شما زده است؟ ^۵ شما خود را بهتر از من می‌پندارید و این مصیبت مرا نتیجه گناه من می‌دانید، ^۶ در حالیکه این خداست که مرا به چنین روزی انداخته و در دام خود گرفتار کرده است. ^۷ فریاد برمی‌آورم و کمک می‌خواهم، اما هیچکس صدایم را نمی‌شنود و کسی به فریادم نمی‌رسد. ^۸ خدا راهم را سد کرده و روشنایی مرا به تاریکی مبدل نموده است. ^۹ او عزت

ایوب برای رهایی دعا می‌کند

۱۷ پایان زندگی من فرا رسیده و پام لب‌گور است. قبر آماده است تا مرا در خود جای دهد. ^۲ مسخره‌کنندگان دور مرا گرفته‌اند. آنها را در همه جا می‌بینم. ^۳ و ^۴ هیچکس بر بی‌گناهی من گواهی نمی‌دهد زیرا تو ای خدا، به ایشان حکمت نداده‌ای تا بتوانند مرا یاری دهند. ای خدا، نگذار آنها پیروز شوند. ^۵ کسی که برای منفعت خویش بضد دوستانش سخن گوید، فرزندانش کور خواهند شد.

^۶ خدا مرا مایه تمسخر مردم گردانیده است و آنها به صورتم تف می‌اندازند. ^۷ چشمانم از گریه تار شده و از من سایه‌ای بیش باقی نمانده است. ^۸ مردان درستکار وقتی مرا می‌بینند دچار حیرت می‌شوند. ولی سرانجام آدمهای بی‌گناه بر اشخاص نابکار پیروز خواهند شد، ^۹ و پاکان و درستکاران پیش خواهند رفت و قویتر و قویتر خواهند شد.

^{۱۰} در بین شما که مقابل من ایستاده‌اید آدم فهمیده‌ای نمی‌بینم. ^{۱۱} روزهای من سپری شده، امیدهایم به باد فنا رفته و آرزوهای دلم برآورده نشده است. ^{۱۲} دوستانم شب را روز و روز را شب می‌گویند! چگونه حقیقت را وارونه جلوه می‌دهند! ^{۱۳} و ^{۱۴} اگر بمیرم، در تاریکی فرو رفته و قبر را پدر و کرم را مادر و خواهر خود خواهم خواند. ^{۱۵} پس امید من کجاست؟ آیا کسی می‌تواند آن را پیدا کند؟ ^{۱۶} نه، امیدم با من به گور می‌رود و با هم در دل خاک خواهیم خوابید!

بلدد سخن می‌گوید: خدا بدکاران را

مجازات می‌کند

آنگاه بلدد شوحی پاسخ داد:

۱۸ ^۲ تا کی می‌خواهی به این حرفها ادامه دهی؟ اگر می‌خواهی ما هم سخن بگوییم قدری عاقلانه‌تر صحبت کن. ^۳ آیا تو فکر می‌کنی ما مثل حیوان بی‌شعور هستیم؟ ^۴ چرا بی‌جهت عصبانی می‌شوی و به خود صدمه می‌زنی؟ آیا انتظار داری بخاطر تو زمین بلرزد و صخره‌ها واژگون شوند. ^۵ چراغ مرد بدکار خاموش خواهد شد و شعله‌اش

بدلیل اینکه تو را گناهکار خوانده‌ام سرزنش می‌کنی، ولی من می‌دانم چگونه جواب تو را بدهم.

^{۵۳} مگر نمی‌دانی که از دوران قدیم که انسان بر زمین قرار داده شد خوشبختی شیرین همیشه زودگذر بوده است؟^{۵۴} اگر چه مرد بدکار سرافراز گردد و شوکتش سر به فلک کشد،^{۵۵} ولی بزودی مثل فضله به دور انداخته شده، نابود خواهد گردید و کسانی که او را می‌شناختند حیران شده، خواهند گفت که او چه شد؟^{۵۶} او همچون یک رؤیا محو خواهد شد.^{۵۷} دیگر هرگز نه دوستانش او را خواهند دید و نه خانواده‌اش.^{۵۸} فرزندان او از فقیران گدایی خواهند کرد و با زحمت و مشقت قرض‌های پدرشان را خواهند پرداخت.^{۵۹} هنوز به پیری نرسیده، خواهد مرد و استخوانهایش در خاک خواهد پوسید.

^{۶۰} او از طعم شرارت لذت می‌برد و آن را در دهان خود نگه داشته، مزه‌مزه می‌کند.^{۶۱} اما آنچه که خورده است در معده‌اش ترش می‌شود.^{۶۲} ثروتی را که بلعیده، قی خواهد کرد؛ خدا آن را از شکمش بیرون خواهد کشید.^{۶۳} آنچه خورده است مانند زهر مار تلخ شده، طعم مرگ خواهد داشت.^{۶۴} او از اموالی که دارد استفاده نخواهد کرد و از خوراک لذت نخواهد برد.^{۶۵} زحماتش برای او ثمری نخواهد داشت و ثروتش باعث خوشی او نخواهد شد.^{۶۶} زیرا به فقرا ظلم کرده، آنها را از خانه و زندگیشان محروم ساخته است.

^{۶۷} از آنچه با حرص و طمع به چنگ آورده است هرگز ارضاء نخواهد شد،^{۶۸} و از آنچه با دزدی اندوخته است لذت نخواهد برد و کامیابی او دوام نخواهد داشت.^{۶۹} وقتی به اوج کامیابی برسد بدبختی دامنگیر او خواهد شد.^{۷۰} هنگامی که او می‌خورد و شکم خود را پر می‌کند، خدا خشم خود را بر او نازل خواهد کرد.^{۷۱} درحالی‌که می‌کوشد از شمشیر آهنین فرار کند، تیری از کمانی برنجین رها شده، در بدن او فرو خواهد رفت.^{۷۲} هنگامی که تیر را از بدنش بیرون می‌کشد نوک براق آن جگرش را پاره خواهد کرد و وحشت مرگ بر او چیره خواهد شد.

^{۷۳} دارایی او نابود خواهد شد و آتشی ناگهانی به

و فخر را از من گرفته^{۷۴} و از هر طرف مرا خرد کرده است. او مرا از پا درآورده و درخت امیدم را از ریشه برکنده است.^{۷۵} خشم او علیه من شعله‌ور است و او مرا دشمن خود به حساب می‌آورد.^{۷۶} سپاهیان خود را می‌فرستد تا خیمه‌ام را محاصره کنند.

^{۷۷} او برادران و آشنایانم را از من دور کرده است.^{۷۸} بستگانم از من روگردانیده و همه دوستانم مرا ترک گفته‌اند.^{۷۹} اهل خانه و حتی خدمتکارانم با من مانند یک غریبه رفتار می‌کنند و من برای آنها بیگانه شده‌ام.^{۸۰} خدمتکارم را صدا می‌کنم، حتی به او التماس می‌نمایم، ولی او جوابم را نمی‌دهد.^{۸۱} زخم از من گریزان است و برادرانم طاقت تحمل مرا ندارند.^{۸۲} بچه‌های کوچک هم مرا خوار می‌شمارند و وقتی مرا می‌بینند مسخره‌ام می‌کنند.^{۸۳} حتی نزدیکترین دوستانم از من منزجرند و آنانی که دوستشان می‌داشتم از من روگردان شده‌اند.^{۸۴} از من پوست و استخوانی بیش نمانده است، به زحمت از چنگ مرگ گریخته‌ام.

^{۸۵} آه ای دوستان، به من رحم کنید، زیرا دست خدا بر من سنگین شده است.^{۸۶} چرا شما هم مثل خدا مرا عذاب می‌دهید؟ چرا دست از سرم بر نمی‌دارید؟^{۸۷} ای کاش می‌توانستم درد دلم را با قلمی آهنین برای همیشه در دل سنگ بنویسم.

^{۸۸} اما من می‌دانم که رهاننده‌ام زنده است و سرانجام بر زمین خواهد ایستاد؛^{۸۹} و می‌دانم حتی بعد از اینکه بدن من هم بیوسد، خدا را خواهم دید!^{۹۰} من خود با این چشمانم او را خواهم دید! چه امید پرشکوهی!

^{۹۱} ای کسانی که مرا متهم ساخته، عذابم می‌دهید،^{۹۲} از شمشیر مجازات خدا بترسید و بدانید که او شما را داوری خواهد کرد.

سوفر سخن می‌گوید: شرارت بی‌سزا نخواهد ماند

آنگاه سوفر نعماتی پاسخ داد:

^{۹۳} ای ایوب، بیش از این نمی‌توانم حرفهای تو را تحمل کنم و مجبورم جوابت را بدهم.^{۹۴} مرا

^{۱۸} و ایشان را مثل کاه در برابر باد و مانند خاک در برابر طوفان پراکنده سازد؟

^{۱۹} ولی شما می‌گویید: «خدا فرزندان مرد شرور را مجازات می‌کند!» اما من می‌گویم که خدا باید خود شرور را مجازات کند! بگذار مزه مجازات را خودش بچشد! ^{۲۰} بلی، بگذار مرد شرور خودش به سزای اعمالش برسد و پیاله خشم خدای قادر مطلق را سر بکشد. ^{۲۱} وقتی انسان می‌میرد دیگر چه احساسی می‌تواند درباره خانواده‌اش داشته باشد؟

^{۲۲} کیست که بتواند خدا، آن داور بزرگ را سرزنش کند؟ ^{۲۳ و ۲۴} او از یک سو اشخاص قوی و سالم، مرفه و ثروتمند را هلاک می‌کند ^{۲۵} و از سوی دیگر کسانی را که در شدت فقر و تنگدستی به سر می‌برند و در زندگی هرگز طعم خوشی را نچشیده‌اند از بین می‌برد. ^{۲۶} هر دو دسته در خاک دفن می‌شوند و کرما بدن آنها را می‌خورند.

^{۲۷} من می‌دانم می‌خواهید چه بگویید! ^{۲۸} می‌خواهید بگویید: «اشخاص ثروتمند و شرور برای گناهانشان دچار بلا و بدبختی شده‌اند.» ^{۲۹} ولی من می‌گویم: «از هر فرد دنیا دیده‌ای که پیرسید خواهد گفت ^{۳۰ و ۳۱ و ۳۲} که آدم بدکار معمولاً در روز بلا و مصیبت در امان است و جان سالم بدر می‌برد. هیچکس مرد شرور را رودررو متهم نمی‌کند و کسی وی را به سزای اعمالش نمی‌رساند. حتی بعد از مرگش او را با احترام به خاک می‌سپارند و بر سر قبرش نگاهبان قرار می‌دهند؛ ^{۳۳} بسیاری در مراسم تدفین او شرکت می‌کنند و با خاک نرم او را می‌پوشانند.»

^{۳۴} شما چگونه می‌توانید با این یاوه‌گویی‌ها و دروغها مرا دلداری دهید؟

گفتگوی سوم

(۱:۲۲ - ۲۳:۲۷)

الیفاز سخن می‌گوید: گناه ایوب بزرگ است

آنگاه الیفاز تیمانی پاسخ داد:

^۲ آیا از انسان فایده‌ای به خدا می‌رسد؟

اموالش خواهد افتاد و آنچه را که برایش باقی مانده است خواهد بلعید. ^{۲۷} آسمانها گناهان او را آشکار خواهند ساخت و زمین علیه او شهادت خواهد داد. ^{۲۸} مال و ثروتش در اثر خشم خدا نابود خواهد گردید. ^{۲۹} این است سرنوشتی که خدای قادر مطلق برای بدکاران تعیین کرده است.

ایوب پاسخ می‌دهد: بدکاران اغلب بدون مجازات می‌مانند

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۲۱

^{۳۰ و ۳۱} به من گوش دهید! تنها تسلی‌ای که می‌توانید به من بدهید اینست که بگذارید حرفم را بزنم. پس از آن اگر خواستید، مرا مسخره کنید. ^۴ من از خدا شکایت دارم، نه از انسان. بی‌تابی من به همین دلیل است. ^۵ به من نگاه کنید و از تعجب دست روی دهان بگذارید و سکوت نمایید. ^۶ خودم هم وقتی آنچه را که بر من گذشته به یاد می‌آورم، از ترس به لرزه می‌افتم.

^۷ واقعیت این است که بدکاران تا سن پیری و کهولت زنده می‌مانند و کامیاب می‌شوند. ^۸ فرزندان و نوه‌هایشان بزرگ می‌شوند و دورشان را می‌گیرند. ^۹ خانه‌های آنها از هر خطری در امان است و خدا ایشان را مجازات نمی‌کند. ^{۱۰} گله‌های آنها زاد و ولد می‌کنند و زیاد می‌شوند. ^{۱۱} فرزندانشان از خوشحالی مانند گوسفندان جست و خیز می‌کنند و می‌رقصند. ^{۱۲} و با صدای ساز و آواز به شادی می‌پردازند. ^{۱۳} آنها روزهای خود را در سعادت‌مندی به سر می‌برند و راحت می‌میرند، ^{۱۴} در حالی که هرگز طالب خدا نبوده‌اند و نخواستند راه‌های خدا را بشناسند.

^{۱۵} شروران می‌گویند: «قادر مطلق کیست که او را عبادت نماییم؟ چه فایده اگر دست دعا بسویش دراز کنیم؟»

^{۱۶} گناهکاران به هر کاری دست بزنند موفق می‌شوند! ولی من نمی‌خواهم با آنها سروکار داشته باشم. ^{۱۷} تابحال چند بار اتفاق افتاده که چراغ بدکاران خاموش شود و آنها به بدبختی دچار گردند؟ و یا چند بار اتفاق افتاده که خدا آنها را مجازات کند،

۲۲

طلای خود را دور بریزی،^{۲۵} آنوقت خدای قادر مطلق خودش گنج و نقره خالص برای تو خواهد بود! ^{۲۶} به او اعتماد خواهی کرد و از وجود او لذت خواهی برد. ^{۲۷} نزد او دعا خواهی نمود و او دعای تو را اجابت خواهد کرد و تو تمام نذرهایت را به جا خواهی آورد. ^{۲۸} دست به هر کاری بزنی موفق خواهی شد و بر راه‌هایت همیشه نور خواهد تابید. ^{۲۹} اگر کسی به تو حمله کند و تو را به زمین افکند، می‌دانی کسی هست که دوباره تو را بلند کند. بلی، او فروتنان را نجات می‌دهد؛ ^{۳۰} پس اگر فروتن شده، خود را از گناه پاک سازی او تو را خواهد رهانید.

ایوب پاسخ می‌دهد: شکایت من تلخ است

۲۳ آنگاه ایوب پاسخ داد:

^۲ من هنوز هم از خدا شکایت دارم و نمی‌توانم ناله نکنم. ^۳ ای کاش می‌دانستم کجا می‌توانم خدا را بیابم آنگاه نزد تخت او می‌رفتم. ^۴ و دعوی خود را ارائه می‌دادم و دلایل خود را به او می‌گفتم ^۵ و پاسخهایی را که به من می‌داد می‌شنیدم و می‌دانستم از من چه می‌خواهد. ^۶ آیا او با تمام قدرتش با من مخالفت می‌کرد؟ نه، بلکه با دلسوزی به حرفهایم گوش می‌داد ^۷ و شخص درستکاری چون من می‌توانست با او گفتگو کند و او مرا برای همیشه تبرئه می‌کرد.

^۸ ولی جستجوی من بی‌فایده است. به شرق می‌روم، او آنجا نیست. به غرب می‌روم او را نمی‌یابم. ^۹ هنگامی که به شمال می‌روم، اعمال او را می‌بینم، ولی او را در آنجا پیدا نمی‌کنم. به جنوب می‌روم، اما در آنجا نیز نشانی از وی نیست. ^{۱۰} او از تمام کارهای من آگاه است و اگر مرا در بوته آزمایش بگذارد مثل طلای خالص، پاک بیرون می‌آیم.

^{۱۱} من وفادارانه از خدا پیروی کرده‌ام و از راه او منحرف نشده‌ام. ^{۱۲} از فرامین او سرپیچی نکرده‌ام و کلمات او را در سینه‌ام حفظ نموده‌ام. ^{۱۳} او هرگز عوض نمی‌شود و هیچکس نمی‌تواند او را از آنچه قصد کرده است منصرف نماید. او هر چه اراده کند

حتی از خردمندترین انسانها نیز فایده‌ای به او نمی‌رسد! ^{۱۳} اگر تو عادل و درستکار باشی آیا نفع آن به خدا می‌رسد؟ ^{۱۴} اگر تو خداترس باشی آیا او تو را مجازات می‌کند؟ ^{۱۵} هرگز! مجازات تو برای شرارت و گناهان بی‌شماری است که در زندگی مرتکب شده‌ای! ^{۱۶} تو بدون شک از دوستان محتاجی که به تو مقروض بودند تمام لباس‌هایشان را گرو گرفته، چیزی برایشان باقی نگذاشته‌ای. ^{۱۷} به تشنه‌ها آب نداده‌ای و شکم گرسنه‌ها را سیر نکرده‌ای، ^{۱۸} هر چند تو آدم توانگر و ثروتمندی بودی و املاک زیادی داشتی. ^{۱۹} بیوه‌زنان را دست خالی از پیش خود رانده و به یتیمان رحم نکرده‌ای. ^{۱۰} ^{۱۱} برای همین است که اکنون دچار دامها و ترسهای غیر منتظره شده‌ای و ظلمت و امواج وحشت، تو را فرا گرفته‌اند.

^{۱۲} خدا بالاتر از آسمانها و بالاتر از بلندترین ستارگان است. ^{۱۳} ولی تو می‌گویی: «خدا چگونه می‌تواند از پس ابرهای تیره، اعمال مرا مشاهده و داوری کند؟ ^{۱۴} ابرها او را احاطه کرده‌اند و او نمی‌تواند ما را ببیند. او در آن بالا، برگنبد آسمان حرکت می‌کند.»

^{۱۵} آیا می‌خواهی به راهی بروی که گناهکاران در گذشته از آن پیروی کرده‌اند؟ ^{۱۶} کسانی که اساس زندگی‌شان فرو ریخت و نابهنگام مردند؟ ^{۱۷} زیرا به خدای قادر مطلق گفتند: «ای خدا از ما دور شو! تو چه کاری می‌توانی برای ما انجام دهی؟» ^{۱۸} درحالی‌که خدا خانه‌هایشان را سرشار از برکت ساخته بود. بنابراین من خود را از راه‌های شروران دور نگه خواهم داشت. ^{۱۹} ^{۲۰} درستکاران و بی‌گناهان هلاکت شروران را می‌بینند و شاد شده، می‌خندند و می‌گویند: «دشمنان ما از بین رفتند و اموالشان در آتش سوخت.»

^{۲۱} ای ایوب، از مخالفت با خدا دست بردار و با او صلح کن تا لطف او شامل حال تو شود. ^{۲۲} دستورات او را بشنو و آنها را در دل خود جای بده. ^{۲۳} اگر بسوی خدا بازگشت نموده، تمام بدیها را از خانه خود دور کنی، آنگاه زندگی تو همچون گذشته سروسامان خواهد گرفت. ^{۲۴} اگر طمع را از خود دور کنی و

«در تاریکی کسی ما را نخواهد دید.» صورت‌های خود را می‌پوشانند تا کسی آنها را نشناسد. ^{۱۶} شبها به خانه‌ها دستبرد می‌زنند و روزها خود را پنهان می‌کنند، زیرا نمی‌خواهند با روشنایی سروکار داشته باشند. ^{۱۷} شب تاریک برای آنها همچون روشنایی صبح است، زیرا با ترسهای تاریکی خود گرفته‌اند.

^{۱۸} اما آنها بزودی از روی زمین ناپدید خواهند شد! ملک آنها نفرین شده است و زمین آنها محصولی ندارد. ^{۱۹} مرگ آنها را می‌بلعد، آنگونه که خشکی و گرما برف را آب می‌کند. ^{۲۰} حتی مادر شخص گناهکار او را از یاد می‌برد. کرمها او را می‌خورند و دیگر هیچکس او را به یاد نمی‌آورد. ریشه گناهکاران کنده خواهد شد، ^{۲۱} چون به زنان بی‌فرزند که پسری ندارند تا از ایشان حمایت کند، ظلم می‌نمایند و به بیوه زنان محتاج کمک نمی‌کنند. ^{۲۲} خدا با قدرت خویش ظالم را نابود می‌کند؛ پس هر چند آنها ظاهراً موفق باشند، ولی در زندگی امیدی ندارند. ^{۲۳} ممکن است خدا بگذارد آنها احساس امنیت کنند، ولی همیشه مواظب کارهای ایشان است. ^{۲۴} برای مدت کوتاهی کامیاب می‌شوند، اما پس از لحظه‌ای مانند همه کسانی که از دنیا رفته‌اند، از بین می‌روند و مثل خوشه‌های گندم بریده می‌شوند. ^{۲۵} آیا کسی می‌تواند بگوید که حقیقت غیر از این است؟ آیا کسی می‌تواند ثابت کند که حرفهای من اشتباه است؟

بلدد سخن می‌گوید: انسان فانی چگونه می‌تواند در نظر خدا پاک و بی‌گناه باشد

آنگاه بلدد شوحی پاسخ داد:

۲۵ خدا توانا و مهیب است و سلطنت او در آسمان پابرجاست. ^۱ کیست که بتواند لشگرهای آسمانی او را بشمارد؟ کیست که نور خدا بر او نتابیده باشد؟ ^۲ کیست که در برابر او پاک و درستکار به حساب بیاید؟ ^۳ حتی ماه و ستارگان در نظر او پاک و نورانی نیستند، ^۴ چه رسد به انسان که کرمی بیش نیست.

انجام می‌دهد. ^{۱۴} بنابراین هر چه برای من در نظر گرفته است به سرم خواهد آورد، زیرا او همیشه نقشه‌های خود را عملی می‌سازد. ^{۱۵} وقتی به این چیزها فکر می‌کنم از او می‌ترسم. ^{۱۶ و ۱۷} خدای قادر مطلق جرأت را از من گرفته است و با تاریکی ترسناک و ظلمت غلیظ مرا پوشانده است.

ایوب از ظلم و خشونت در دنیا شکایت می‌کند

۲۴ چرا خدا زمانی برای دادرسی تعیین نمی‌کند؟ تا کی خداشناسان منتظر باشند؟ ^۱ امواج ظلم ما را فرو گرفته است. خداشناسان زمینها را غصب می‌کنند و گله‌ها را می‌دزدند؛ ^۲ حتی از الاغهای یتیمان نیز نمی‌گذرند و داروندار بیوه زنان را به گرو می‌گیرند. ^۳ حق فقرا را پایمال می‌سازند و فقرا از ترس، خود را پنهان می‌کنند. ^۴ فقرا مانند خرهای وحشی، برای سیر کردن شکم خود و فرزندانشان، در بیابانها جان می‌کنند؛ ^۵ علفهای هرز بیابان را می‌خورند و دانه‌های انگور بر زمین افتاده تا کستانهای شیرین را جمع می‌کنند. ^۶ نه لباسی دارند و نه پوششی، و تمام شب را برهنه در سرما می‌خوابند. ^۷ از بی‌خانمانی به غارها پناه می‌برند و در کوهستان از باران خیس می‌شوند.

^۸ ستمگران بچه‌های یتیم را از بغل مادرانشان می‌ربایند و از فقرا در مقابل قرضشان، بچه‌هایشان را به گرو می‌گیرند. ^۹ فقرا ناچارند لخت و عریان بگردند و با شکم گرسنه بافه‌های بدکاران را برایشان حمل کنند، ^{۱۰} در آسیابها روغن زیتون بگیرند بدون آنکه مزه‌اش را بچشند، و در حالیکه از تشنگی عذاب می‌کشند با لگد کردن انگور، عصاره آن را بگیرند. ^{۱۱} فریاد مظلومان در حال مرگ از شهر به گوش می‌رسد. دردمندان داد می‌زنند و کمک می‌خواهند، ولی خدا به داد ایشان نمی‌رسد.

^{۱۲} شروران بضد نور قیام کرده‌اند و از درستکاری بویی نبرده‌اند. ^{۱۳ و ۱۴} آنان آدمکشانی هستند که صبح زود بر می‌خیزند تا فقیران و نیازمندان را بکشند و منتظر شب می‌مانند تا دزدی و زنا کنند. می‌گویند:

ایوب پاسخ می دهد: عظمت خدا غیر قابل تصور است

آنگاه ایوب پاسخ داد:

۲۶

چه مددکاران خوبی هستید! چه خوب مرا در هنگام سختی دلداری دادید! چه خوب با پندهای خود مرا متوجه حماقتم ساختید و چه حرفهای عاقلانه‌ای زدید! چه طور به فکرتان رسید این سخنان عالی را به زبان بیاورید؟

ارواح مردگان در حضور خدا می‌لرزند و در دنیای مردگان هیچ چیز از نظر او پنهان نیست. خدا آسمان را بر بالای فضای خالی گسترانیده و زمین را بر نیستی معلق ساخته است. او آب را در ابرهای خود قرار می‌دهد و ابرها از سنگینی آن شکاف بر نمی‌دارند. خدا تخت خود را با ابرهایش می‌پوشاند. او برای اقیانوس مرز می‌گذارد و برای روز و شب مرز قرار می‌دهد. ارکان آسمان از نهیب او به لرزه در می‌آیند. او با قدرت خویش دریا را مهار می‌کند و با حکمت خود غرور آن را درهم می‌شکند. روح او آسمانها را زینت می‌دهد و دست او مار تیزرو را هلاک می‌کند.

اینها تنها بخش کوچکی از کارهای عظیم اوست و زمزمه‌ای از صدای غرش او. پس کیست که بتواند در برابر قدرت او بایستد؟

آخرین دفاع ایوب

ایوب بحث خود را ادامه داده گفت:

۲۷

به خدای زنده قادر مطلق که حق مرا پایمال کرده و زندگیم را تلخ نموده است قسم می‌خورم که تا زمانی که زنده‌ام و خدا به من نفس می‌دهد حرف نادرست از دهانم خارج نشود و با زبانم دروغی نگویم. من بهیچوجه حرفهای شما را تصدیق نمی‌کنم؛ و تا روزی که بمیرم به بی‌گناهی خود سوگند یاد می‌کنم. بارها گفته‌ام و باز هم می‌گویم که من گناهکار نیستم. تا آخر عمرم وجدانم پاک و راحت است.

دشمنان من که با من مخالفت می‌کنند مانند بدکاران و خطاکاران مجازات خواهند شد. آدم

ایوب / ۲۶ و ۲۷ و ۲۸

شروع وقتی که خدا او را نابود می‌کند و جانش را می‌گیرد، چه امیدی دارد؟^۹ هنگامی که بلایی به سرش بیاید خدا به فریادش نخواهد رسید،^{۱۰} زیرا او از خدا لذت نمی‌برد و جز بهنگام سختی به او روی نمی‌آورد.

من درباره اعمال خدای قادر مطلق و قدرت او به شما تعلیم خواهم داد.^{۱۱} اما در واقع احتیاجی به تعلیمات من ندارید، زیرا خود شما هم به اندازه من درباره خدا می‌دانید؛ پس چرا همه این حرفهای پوچ و بی‌اساس را به من می‌زنید؟

این است سرنوشتی که خدای قادر مطلق برای گناهکاران تعیین کرده است:^{۱۲} هر چند شخص گناهکار فرزندان زیادی داشته باشد، آنها یا در جنگ می‌میرند و یا از گرسنگی تلف می‌شوند.^{۱۳} آنان هم که از جنگ و گرسنگی جان سالم بدر ببرند، بر اثر بیماری و بلا به گور خواهند رفت و حتی زنانشان هم برای ایشان عزاداری نخواهند کرد.

هر چند گناهکاران مثل ریگ پول جمع کنند و صندوق خانه‌هایشان را پر از لباس کنند^{۱۴} ولی عاقبت درستکاران آن لباسها را خواهند پوشید و پول آنها را بین خود تقسیم خواهند کرد.^{۱۵} خانه‌ای که شخص شروع بسازد مانند تار عنکبوت و سایبان دشتبان، بی‌دوام خواهد بود.^{۱۶} او ثروتمند به رختخواب می‌رود، اما هنگامی که بیدار می‌شود می‌بیند تمامی مال و ثروتش از دست رفته است.^{۱۷} ترس مانند سیل او را فرا می‌گیرد و طوفان در شب او را می‌بلعد.^{۱۸} باد شرقی او را برده، از خانه‌اش دور می‌سازد،^{۱۹} و با بی‌رحمی بر او که در حال فرار است می‌وزد.^{۲۰} مردم از بلایی که بر سر او آمده است شاد می‌شوند و از هر سو او را استهزا می‌کنند.

مردم می‌دانند چگونه نقره را از معدن استخراج نمایند، طلا را تصفیه کنند، آهن را از زمین بیرون آورند و مس را از سنگ جدا سازند.^{۲۱} آنها می‌دانند چگونه معادن تاریک را روشن کنند و در جستجوی سنگهای معدن تا عمق‌های تاریک زمین فرو روند.^{۲۲} آنها در نقاطی دور دست، جایی که پای بشری بدان راه نیافته، در دل زمین نقب

نموده است،^{۲۸} و به افراد بشر می‌گوید: «بدانید که ترس از خداوند، حکمت واقعی، و دوری نمودن از شرارت، فهم حقیقی می‌باشد.»

ادامه سخنان ایوب

۲۹ ایوب به سخنان خود ادامه داده، گفت:
 ۲ ای کاش روزهای گذشته باز می‌گشت، روزهایی که خدا، نگهدار من بود^۳ و راهی را که در پیش داشتم روشن می‌ساخت و من با نور او در دل تاریکی قدم بر می‌داشتم!^۴ بلی، در آن روزها کامران بودم و زیر سایه خدا زندگی می‌کردم.^۵ خدای قادر مطلق همراه من بود و فرزندانم در اطراف من بودند. من پاهای خود را با شیر می‌شستم و از صخره‌ها برای من چشمه‌های روغن زیتون جاری می‌شد!
 ۶ در آن روزها به دروازه شهر می‌رفتم و در میان بزرگان می‌نشستم.^۸ جوانان با دیدن من با احترام کنار می‌رفتند، پیران از جا برمی‌خاستند،^۹ ریش سفیدان قوم خاموش شده، دست بر دهان خود می‌گذاشتند^{۱۰} و بزرگان سکوت اختیار می‌کردند.^{۱۱} هر که مرا می‌دید و حرفهایم را می‌شنید از من تعریف و تمجید می‌کرد؛^{۱۲} زیرا من به داد فقرا می‌رسیدم و یتیمانی را که یارویاور نداشتند کمک می‌کردم.^{۱۳} کسانی را که دم مرگ بودند یاری می‌دادم و ایشان برایم دعای خیر می‌کردند و کاری می‌کردم که دل بیوه زنان شاد شود.^{۱۴} هر کاری که انجام می‌دادم از روی عدل و انصاف بود؛^{۱۵} برای کورها چشم و برای شلها پا بودم؛^{۱۶} برای فقرا پدر بودم و از حق غریبه‌ها دفاع می‌کردم.^{۱۷} دندانهای ستمگران را می‌شکستم و شکار را از دهانشان می‌گرفتم.

۱۸ در آن روزها فکر می‌کردم که حتماً پس از یک زندگی خوش طولانی به آرامی درآشیانه خود خواهم مرد.^{۱۹} زیرا مانند درختی بودم که ریشه‌هایم به آب می‌رسید و شاخه‌هایم از شبنم سیراب می‌شد.^{۲۰} پیوسته افتخارات تازه‌ای نصیب می‌شد و به قدرتم افزوده می‌گشت.^{۲۱} همه با سکوت به حرفهایم گوش می‌دادند و برای نصیحت‌های من ارزش قایل بودند.^{۲۲} پس از اینکه سخنانم تمام می‌شد آنها دیگر حرفی

می‌زنند و از طنابها آویزان شده، به عمق معادن می‌روند.

۵ مردم می‌دانند چگونه از روی زمین غذا تهیه کنند، درحالیکه در زیر پوسته همین زمین، آتش نهفته است.^۶ آنها می‌دانند چگونه از سنگهای آن یاقوت و طلا به دست بیاورند.^۷ حتی پرندگان شکاری راه معادن را نمی‌دانند و چشم هیچ عقابی آن را نمی‌تواند ببیند؛^۸ پای شیر یا جانور درنده دیگری به این معادن نرسیده است؛^۹ ولی مردم می‌دانند چطور سنگهای خارا را تکه تکه نموده، کوه‌ها را از بیخ و بن برکنند،^{۱۰} صخره‌ها را بشکافند و به سنگهای قیمتی دست یابند.^{۱۱} آنها حتی سرچشمه رودها را کاوش می‌کنند و چیزهای مخفی از آن بیرون می‌آورند.

۱۲ مردم همه اینها را می‌دانند، ولی نمی‌دانند فهم و حکمت را در کجا بیابند.^{۱۳} حکمت در بین انسانها پیدا نمی‌شود و هیچکس ارزش آن را نمی‌داند.

۱۴ اقیانوسها می‌گویند: «در اینجا حکمت نیست.» و دریاها جواب می‌دهند: «در اینجا هم نیست.»^{۱۵} حکمت را با طلا و نقره نمی‌توان خرید،^{۱۶} و نه با طلای خالص و سنگهای قیمتی.^{۱۷} حکمت از طلا و الماس بسیار گرانبها تر است و آن را نمی‌توان با جواهرات خریداری کرد.^{۱۸} مرجان و بلور در برابر حکمت هیچ ارزشی ندارند. قیمت آن از لعل بسیار گرانتر است.^{۱۹} نه می‌توان آن را با زبرجد مرغوب خرید و نه با طلای ناب.

۲۰ پس حکمت را از کجا می‌توان به دست آورد؟ در کجا پیدا می‌شود؟^{۲۱} زیرا از چشمان تمامی افراد بشر پنهان است. حتی از چشمان تیزبین پرندگان هوا نیز مخفی است؛^{۲۲} دنیای مردگان نیز از آن اطلاع ندارد.

۲۳ فقط خدا می‌داند که حکمت را کجا می‌توان پیدا کرد؛^{۲۴} زیرا او تمامی زمین را زیر نظر دارد و آنچه را که در زیر آسمانست مشاهده می‌کند.^{۲۵} او باد را به حرکت درمی‌آورد و حدود اقیانوسها را تعیین می‌کند.^{۲۶} به باران فرمان می‌دهد که بیارد و مسیر برق آسمان را تعیین می‌کند.^{۲۷} پس او می‌داند حکمت کجاست. او آن را آزمایش کرده و تأیید

است.

۲۰ ای خدا، نزد تو فریاد بر می آورم، ولی به من جواب نمی دهی. در حضورت می ایستم، اما نگاهم نمی کنی. ۲۱ نسبت به من بی رحم شده ای و با تمام قدرت آزارم می دهی. ۲۲ مرا به میان گردباد می اندازی و در مسیر طوفان قرار می دهی. ۲۳ می دانم برای من هدفی جز مرگ نداری. ۲۴ چرا به کسی که خرد شده است و کاری جز التماس کردن، از او بر نمی آید، حمله می کنی؟

۲۵ آیا من برای آنانی که در زحمت بودند گریه نمی کردم؟ آیا برای نیازمندان غصه نمی خوردم؟ ۲۶ با این وجود به پاس خوبی، بدی نصیبم شد و بجای نور، تاریکی به سراغم آمد. ۲۷ دلم آشفته است و آرام و قرار ندارد. امواج مصیبت مرا فرا گرفته اند. ۲۸ تاریکی وجودم را تسخیر کرده و از شدت غم به این سو و آن سو می روم و قرار ندارم. در میان جماعت می ایستم و با التماس کمک می طلبم. ۲۹ ناله هایم به فریاد شغال و جغد می ماند. ۳۰ پوست بدنم سیاه شده، و کنده می شود. استخوانهایم از شدت تب می سوزد. ۳۱ نوای شاد چنگ من، به نوحه گری مبدل شده و از نی من ناله های جانگداز بگوش می رسد.

۳۱ با چشمان خود عهد بستم که هرگز با نظر شهوت به دختری نگاه نکنم. ۳۲ من خوب می دانم که خدای قادر مطلق از آسمان بر سر اشخاصی که چنین کنند بلا و مصیبت می فرستد. ۳ او هر کاری را که می کنم و هر قدمی را که بر می دارم می بیند.

۴ من هرگز دروغ نگفته و کسی را فریب نداده ام. ۵ بگذار خدا خودش مرا با ترازوی عدل بسنجد و ببیند که بی گناهم. ۶ اگر پایم را از راه خدا بیرون گذاشته ام، یا اگر دلم در طمع چیزهایی بوده که چشمانم دیده است، یا اگر دستهایم به گناه آلوده شده است، ۸ باشد که غله ای که کاشته ام از ریشه کنده شود و یا شخص دیگری آن را درو کند. ۹ اگر شیفته زن مرد دیگری شده، در کمین او نشسته ام، ۱۰ باشد که همسر مرا مرد دیگری تصاحب کند؛ ۱۱ زیرا این کار

نمی زدند، زیرا نصایح من مانند قطرات باران بر ایشان فرو می چکید. ۲۳ آنها مانند کسی که در زمان خشکسالی انتظار باران را می کشد، با اشتیاق در انتظار سخنان من بودند. ۲۴ وقتی که دلسرد بودند، با یک لبخند آنها را تشویق می کردم و بار غم را از دلهایشان بر می داشتم. ۲۵ مانند کسی بودم که عزاداران را تسلی می دهد. در میان ایشان مثل یک پادشاه حکومت می کردم و مانند یک رهبر آنها را راهنمایی می نمودم.

۳۰ ولی اکنون کسانی که از من جوانترند مرا مسخره می کنند، در حالیکه من عار داشتم پدرانشان را حتی جزو سگهای گله ام بدانم؛ ۲ زیرا آنها مشتکی اشخاص فرسوده بودند که کاری از دستشان بر نمی آمد. ۳ از شدت گرسنگی لاغر و بیتاب شده، سر به بیابان خشک و متروک می نهادند. ۴ ریشه و برگ گیاهان را می خوردند؛ ۵ چون مردم آنها را مانند یک دزد با داد و قال از میان خود رانده بودند. ۶ پس آنها مجبور شدند به غارها و حفره ها پناه ببرند. ۷ در بیابانها عرعر می کردند و زیربوته ها می لولیدند. ۸ اکنون پسران آنها که مانند پدرانشان احمق و بی نام و نشان و طرد شده از میان مردم هستند، ۹ مرا به باد ریشخند گرفته اند و من بازیچه دست آنها شده ام. ۱۰ از من کراهت دارند و نزدیکم نمی آیند. از تف انداختن به صورتم ابایی ندارند. ۱۱ خدا مرا ذلیل و ناتوان ساخته است، پس آنها هر چه دلشان می خواهد با من می کنند. ۱۲ این او باش ازهر سو به من حمله می کنند و سر راهم دام می گذارند. ۱۳ راه مرا می بندند و دست به هر کاری می زنند تا مرا از پای در آورند و من بی یار و یاورم. ۱۴ ناگهان بر من هجوم می آورند و وقتی که می بینند به زمین افتاده ام بر سرم می ریزند.

۱۵ در ترس و وحشت به سر می برم. آبروی من رفته است و سعادت من مانند ابر ناپدید شده است. ۱۶ دیگر رمقی در بدنم نمانده و تسکینی برای رنجهایم نیست. ۱۷ شبانگاه دردی شدید تمام استخوانهایم را فرا می گیرد و لحظه ای آرامم نمی گذارد. ۱۸ تمام شب از این پهلو به آن پهلو می غلطم و لباسهایم به دورم می پیچد. ۱۹ خدا مرا به گل و لجن کشیده و به خاک نشانده

بر سر می‌گذارم! ^{۳۷} تمام کارهایی را که کرده‌ام برای او تعریف می‌کنم و سربلند در حضور او می‌ایستم. ^{۳۸} و ^{۳۹} اگر زمینی که در آن کشت می‌کنم مرا متهم سازد به اینکه صاحبش را کشته‌ام و آن را تصاحب کرده‌ام تا از محصولش استفاده برم، ^{۴۰} باشد که در آن زمین بجای گندم، خار و بعوض جو، علفهای هرز بروید.

پایان سخنان ایوب

الیهو دوستان ایوب را توبیخ می‌کند

۳۲ آن سه دوست ایوب، دیگر به او جواب ندادند، چون ایوب بر بی‌گناهی خود پافشاری می‌کرد.

^۲ شخصی به نام الیهو، پسر برکتیل بوزی، از طایفه رام، که شاهد این گفتگو بود خشمگین شد، زیرا ایوب نمی‌خواست قبول کند که گناهکار است و خدا به حق او را مجازات کرده است. ^۳ او از آن سه رفیق ایوب نیز عصبانی بود، چون بدون اینکه پاسخ قانع‌کننده‌ای برای ایوب داشته باشند، او را محکوم می‌کردند. ^۴ الیهو صبر کرده و هیچ حرفی نزده بود چون سایرین از او بزرگتر بودند. ^۵ اما وقتی که دید آنها دیگر جوابی ندارند، برآشفت.

^۶ الیهو به سخن آمده چنین گفت:

من جوانم و شما پیر. به همین علت لب فرو بستم و جرأت نکردم عقیده‌ام را برای شما بیان کنم، ^۷ زیرا گفته‌اند که پیران داناترند. ^۸ ولی حکمت و دانایی فقط بستگی به سن و سال ندارد، بلکه آن روحی که در انسان قرار دارد و نفس خدای قادر مطلق است، به انسان حکمت می‌بخشد. ^{۱۰} پس به من گوش بدهید و بگذارید عقیده‌ام را بیان کنم.

^{۱۱} و ^{۱۲} من در تمام این مدت صبر کردم و با دقت به سخنان و دلایل شما گوش دادم. هیچکدام از شما نتوانستید پاسخ ایوب را بدهید و یا ثابت کنید که او گناهکار است. ^{۱۳} به من نگوئید: «فقط خدا می‌تواند شخص گناهکار را به گناه ملزم کند.» ^{۱۴} اگر ایوب با من به مباحثه پرداخته بود، با این نوع منطق پاسخ او را نمی‌دادم!

زشت سزاوار مجازات است، ^{۱۲} و مانند آتشی جهنمی می‌تواند تمام هستی مرا بسوزاند و از بین ببرد.

^{۱۳} اگر نسبت به خدمتگزاران خود بی‌انصافی می‌کردم ^{۱۴} چگونه می‌توانستم با خدا روبرو شوم؟ و هنگامی که در این باره از من سؤال می‌کرد، چه جوابی می‌دادم؟ ^{۱۵} چون هم من و هم خدمتگزارانم، به دست یک خدا سرشته شده‌ایم.

^{۱۶} هرگز از کمک کردن به فقرا کوتاهی نکرده‌ام. هرگز نگذاشته‌ام بیوه زنی در ناامیدی بماند، ^{۱۷} یا یتیمی گرسنگی بکشد، بلکه خوراک خود را با آنها قسمت کرده‌ام ^{۱۸} و تمام عمر خود را صرف نگهداری از آنها نموده‌ام. ^{۱۹} اگر کسی را می‌دیدم که لباس ندارد و از سرما می‌لرزد، ^{۲۰} لباسی از پشم گوسفندانم به او می‌دادم تا از سرما در امان بماند و او با تمام وجود برای من دعای خیر می‌کرد.

^{۲۱} اگر من با استفاده از نفوذی که در دادگاه داشتم حق یتیمی را پایمال نموده باشم ^{۲۲} دستم بشکنند. ^{۲۳} هرگز جرأت نمی‌کردم چنین کاری را انجام دهم، زیرا از مجازات و عظمت خدا می‌ترسیدم.

^{۲۴} هرگز به طلا و نقره تکیه نکرده‌ام ^{۲۵} و شادی من متکی به مال و ثروت نبوده است. ^{۲۶} و ^{۲۷} هرگز فریفته خورشید تابان و ماه درخشان نشده‌ام و آنها را از دور نبوسیده و پرستش نکرده‌ام؛ ^{۲۸} چون اگر مرتکب چنین کارهایی شده بودم مفهومش این بود که خدای متعال را انکار کرده‌ام، و چنین گناهی بی‌سزا نمی‌ماند. ^{۲۹} هرگز از مصیبت دشمن شادی نکرده‌ام، ^{۳۰} هرگز آنها را نفرین نکرده‌ام و زبانم را از این گناه باز نداشته‌ام. ^{۳۱} هرگز نگذاشته‌ام خدمتگزارانم گرسنه بمانند. ^{۳۲} هرگز نگذاشته‌ام غریبه‌ای شب را در کوچه بخوابد، بلکه در خانه خود را به روی او بازگذاردم. ^{۳۳} و ^{۳۴} هرگز مانند دیگران بخاطر ترس از سرزنش مردم، سعی نکرده‌ام گناهانم را پنهان سازم و خاموش در داخل خانه خود بنشینم.

^{۳۵} ای کاش کسی پیدا می‌شد که به حرفهایم گوش بدهد! من دفاعیه خود را تقدیم می‌کنم. بگذار قادر مطلق جواب مرا بدهد و اتهاماتی را که به من نسبت داده شده به من نشان دهد، ^{۳۶} و من آنها را مانند تاجی

۱۹ خدا با درد و مرض، انسان را تأدیب می‌کند
 ۲۰ بطوریکه او اشتهايش را از دست داده، حتی از
 لذیذترین خوراکیها نیز بیزار می‌شود. ۲۱ بقدری لاغر و
 ضعیف می‌شود که جز پوست و استخوان چیزی از او
 باقی نمی‌ماند ۲۲ و پایش به لب گور می‌رسد.

۲۳ و ۲۴ اما هرگاه فرستاده‌ای از آسمان* در آنجا
 حاضر شود تا برایش شفاعت نموده، آنچه را که
 درست است به وی نشان بدهد، آنگاه خدا** بر او
 ترحم نموده، می‌فرماید: «آزادش سازید! نگذارید
 بمیرد! چون برای او فدیهای یافته‌ام.» ۲۵ آنوقت بدن او
 مثل بدن یک طفل، سالم شده، دوباره جوان و قوی
 می‌گردد. ۲۶ هر وقت بحضور خدا دعا کند، خدا
 دعایش را شنیده، او را اجابت می‌کند و او با شادی
 خدا را پرستش می‌نماید و خدا او را به وضع خوب
 گذشته‌اش بر می‌گرداند. ۲۷ سپس او به مردم خواهد
 گفت: «من گناه کردم و به راستی عمل ننمودم ولی
 خدا از سر تقصیرم گذشت. ۲۸ او نگذاشت بمیرم و از
 نور زندگی محروم گردم.»

۲۹ خدا بارها این کار را برای انسان انجام می‌دهد
 ۳۰ و جان او را از مرگ می‌رهاند تا نور زندگی بر او
 بتابد. ۳۱ ای ایوب، به آنچه که گفتم خوب توجه کن و
 بگذار به سخنانم ادامه دهی؛ ۳۲ ولی اگر چیزی برای
 گفتن داری، بگو؛ می‌خواهم آن را بشنوم، چون بهیچ
 وجه مایل نیستم که ابهامی برایت باقی بماند. ۳۳ اما اگر
 حرفی برای گفتن نداری به من گوش بده و خاموش
 باش تا به تو حکمت بیاموزم!

ایوب خدا را عادل اعلام می‌کند

۳۴ ای مردان حکیم و دانا به من گوش دهید.
 ۳ همچنینکه زبان طعم غذای خوب را
 می‌فهمد همانگونه نیز گوش سخنان درست را
 تشخیص می‌دهد؛ ۴ پس بیایید آنچه را که خوب و
 درست است تشخیص داده، آن را اختیار کنیم.
 ۵ ایوب گفته است: «من گناهی ندارم، ولی خدا مرا

۱۵ شما حیران نشسته‌اید و هیچ جوابی ندارید.
 ۱۶ آیا حال که شما سکوت کرده‌اید من هم باید
 همچنان صبر کنم و ساکت بمانم؟ ۱۷ نه، من به سهم
 خود جواب می‌دهم. ۱۸ حرفهای زیادی برای گفتن
 دارم و دیگر نمی‌توانم صبر کنم. ۱۹ مانند مشکي
 هستم که از شراب پر شده و نزدیک ترکیدن است.
 ۲۰ باید حرف بزدم تا راحت شوم. پس بگذارید من
 هم به سهم خود جواب بدهم. ۲۱ من قصد ندارم از
 کسی طرفداری کنم و سخنان تملق‌آمیز بگویم،
 ۲۲ چون انسان چاپلوسی نیستم و گر نه خدا مرا هلاک
 می‌کرد.

ایوب را توبیخ می‌کند

۳۳ ای ایوب، خواهش می‌کنم به حرفهای من
 گوش بده، ۲ چون می‌خواهم با تو صحبت
 کنم. ۳ من با اخلاص و صداقت کامل، حقیقت را
 خواهم گفت، ۴ زیرا روح خدا مرا آفریده است و
 نفس قادر مطلق به من زندگی بخشیده است. ۵ اگر
 توانستی جوابم را بدهی درنگ نکن.
 ۶ من هم مثل تو از گل سرشته شده‌ام و هر دو ما
 مخلوق خدا هستیم، ۷ پس لزومی ندارد از من بترسی.
 من تو را نخواهم ترساند و در تنگنا قرار نخواهم داد.
 ۸ من خود، این حرف را از دهان تو شنیده‌ام که
 گفته‌ای: ۹ «پاک و بی‌تقصیرم و مرتکب هیچ گناهی
 نشده‌ام. ۱۰ خدا پی‌بانه می‌گردد تا در من خطایی
 بیابد و مرادشمن خود محسوب کند. ۱۱ خدا پای مرا
 در کنده می‌گذارد و کوچکترین حرکت مرا زیر نظر
 می‌گیرد.»

۱۲ اما ایوب تو اشتباه می‌کنی. خدا از انسان بزرگتر
 است. ۱۳ چرا شکایت می‌کنی که خدا برای کارهایی
 که می‌کند توضیحی به انسان نمی‌دهد؟

۱۴ خدا به شکل‌های گوناگون با انسان سخن
 می‌گوید. ۱۵ هنگامی که خواب عمیق انسان را در
 بسترش فرو می‌گیرد، خدا بوسیله خوابها و رؤیاهای
 شب با او حرف می‌زند. ۱۶ گوشهای او را باز می‌کند و
 به او هشدار می‌دهد تا ۱۷ او را از گناه و تکبر باز
 دارد. ۱۸ او انسان را از هلاکت و مرگ می‌رهاند.

* «فرستاده‌ای از آسمان» یا «یکی از هزاران فرشته».

** «خدا» یا «فرشته».

خدا نالهٔ مظلومان را می‌شنود.

۲۹ وقتی او آرام است، کیست که بتواند او را مضطرب کند؟ و چون روی خود را بپوشاند، کیست که بتواند او را ببیند؟ هیچ قومی و هیچ انسانی نمی‌تواند. ۳۰ او نمی‌گذارد بدکاران بر مردم حکومت رانند و آنها را اسیر کنند.

۳۱ ای ایوب، آیا گناهانت را پیش خدا اعتراف نموده‌ای؟ آیا به او قول داده‌ای که دیگر گناه نکنی؟ ۳۲ آیا از خدا خواسته‌ای که خطاهایت را به تو نشان دهد؟ آیا حاضری از آنها دست بکشی؟ ۳۳ تا زمانی که دست از مخالفت برداری نمی‌توانی انتظار داشته باشی که خدا آنطور که تو می‌خواهی رفتار کند. حال تصمیم با توست، نه با من. بگو چه فکر می‌کنی. ۳۴ و ۳۵ هر انسان فهمیده و با شعوری این حرف مرا تصدیق خواهد کرد که تو مثل آدم احمق حرف می‌زنی. ۳۶ مستحقی که تو را بخاطر سخنان کفرآمیزت به اشد مجازات برسانند، ۳۷ زیرا اکنون نافرمانی، کفر و اهانت به خدا را برگناهان دیگر خود افزوده‌ای.

۳۵ آیا این درست است که ادعا می‌کنی که در حضور خدا بی‌گناهی، و می‌گویی: «از این پاک‌ی و بی‌گناهی خود سودی نبرده‌ام»؟

۴ من جواب تو و همهٔ دوستانت را می‌دهم. ۵ به آسمان بلندی که برفراز سر توست نگاه کن. ۶ اگر گناه کنی چه لطمه‌ای به خدا می‌زنی؟ اگر خطاهای تو زیاد شود چه تأثیری بر او دارد؟ ۷ یا اگر گناه نکنی، چه نفعی به او می‌رسانی؟ ۸ خواه گناه کنی، و خواه کار خوب انجام دهی، تأثیر آن فقط بر انسانهاست.

۹ وقتی به انسانها ظلم می‌شود، آنها ناله می‌کنند و فریاد برمی‌آورند تا کسی به دادشان برسد. ۱۰ و ۱۱ اما آنها به خدایی که آنها را آفریده و از حیوانات و پرندگان داناتر گردانیده، و در تاریکیها به آنها نور امید می‌بخشد، روی نمی‌آورند.

۱۲ فریاد برمی‌آورند و کمک می‌طلبند اما خدا پاسخی نمی‌دهد، زیرا متکبر و شرور هستند. ۱۳ فریاد آنها سودی ندارد، زیرا خدای قادر مطلق آن را نمی‌شنود و به آن توجهی ندارد. ۱۴ ای ایوب، تو

گناهکار می‌داند. ۶ هر چند که تقصیری ندارم او مرا دروغگو می‌داند. با اینکه هیچ خطایی نکرده‌ام، اما سخت تنبیه شده‌ام.»

۷ و ۸ ببینید ایوب چه حرفهای توهین آمیزی می‌زند! حتماً با بدکاران همنشین بوده است! ۹ زیرا می‌گوید: «برای انسان چه فایده‌ای دارد که درصدد خشنود ساختن خدا برآید؟»

۱۰ ای کسانی که فهم و شعور دارید، به من گوش دهید. چطور ممکن است خدای قادر مطلق، بدی و ظلم بکند؟ ۱۱ او هرکس را موافق عملش جزا می‌دهد. ۱۲ براستی که خدای قادر مطلق، بدی و بی‌انصافی نمی‌کند. ۱۳ اقتدار و اختیار تمام جهان در دست اوست. ۱۴ اگر خدا اراده کند که روح و نفس خود را از انسان بگیرد، ۱۵ اثری از زندگی در او باقی نمی‌ماند و او به خاک باز می‌گردد.

۱۶ حال، اگر فهم داری، گوش کن. ۱۷ اگر خدا از عدالت و انصاف متنفر بود آیا می‌توانست جهان را اداره کند؟ آیا می‌خواهی آن داور بزرگ را محکوم کنی؟ ۱۸ او کسی است که پادشاهان و نجبا را به بدکاری و بی‌انصافی متهم می‌کند، ۱۹ هرگز از قدرتمندان طرفداری نمی‌نماید و ثروتمند را بر فقیر ترجیح نمی‌دهد، زیرا همهٔ انسانها آفریدهٔ دست او هستند. ۲۰ خدا می‌تواند نیمه شب در یک لحظه جان انسان را بگیرد و با یک اشاره قدرتمندترین انسانها را از پای درآورد.

۲۱ خدا تمام کارهای انسان را به دقت زیر نظر دارد و همه را می‌بیند. ۲۲ هیچ ظلمتی نمی‌تواند آدمهای بدکار را از نظر او پنهان سازد. ۲۳ پس خدا احتیاجی ندارد که برای داوری کردن انسان صبر کند. ۲۴ بی‌آنکه نیازی به تحقیق و بررسی باشد خدا قدرتمندان را خرد و متلاشی می‌کند و دیگران را بجای آنها می‌نشاند، ۲۵ زیرا او از کارهای ایشان آگاه است و در یک شب ایشان را سرنگون می‌سازد. ۲۶ او آنها را در حضور همگان به سزای اعمالشان می‌رساند، ۲۷ چون از پیروی او انحراف ورزیده به احکام او توجهی نکرده‌اند، ۲۸ و آنچنان بر فقرا ظلم نموده‌اند که فریادشان به گوش خدا رسیده است. بلی،

نمی‌توانی از این تنگنا آزاد شوی.

^{۲۰} در آرزوی فرا رسیدن شب و فرصت‌های آن برای ارتکاب گناه مباش. ^{۲۱} از گناه دوری کن، زیرا خدا این گرفتاری را به همین سبب فرستاده است تا تو را از گناه دور نگه دارد.

^{۲۲} بدان که قدرت خدا برتر از هر قدرتی است. کیست که مثل او بتواند به انسان تعلیم دهد؟ ^{۲۳} چه کسی می‌تواند چیزی به خدا یاد دهد و یا او را به بی‌انصافی متهم سازد؟

الیهو عظمت خدا را اعلام می‌کند

^{۲۴} خدا همیشه بخاطر کارهایش مورد ستایش مردم قرار گرفته است، پس تو هم باید او را ستایش کنی. ^{۲۵} همهٔ مردم کارهای خدا را مشاهده می‌کنند، هر چند از درک کامل آنها عاجزند. ^{۲۶} زیرا خدا بقدری عظیم است که نمی‌توان او را آنچنانکه باید شناخت و به ازلیت وی پی برد.

^{۲۷} او بخار آب را به بالا می‌فرستد و آن را به باران تبدیل می‌کند. ^{۲۸} سپس ابرها آن را به فراوانی برای انسان فرو می‌ریزند. ^{۲۹} آیا واقعاً کسی چگونگی گسترده شدن ابرها در آسمان و برخاستن غرش رعد از درون آنها را می‌فهمد؟ ^{۳۰} ببینید چگونه سراسر آسمان را با برق روشن می‌سازد، ولی اعماق دریا همچنان تاریک می‌ماند. ^{۳۱} خدا با کارهای حیرت‌انگیز خود غذای فراوان در دسترس همهٔ انسانها قرار می‌دهد. ^{۳۲} او دستهای خود را با تیرهای آتشین برق پر می‌کند و هر یک از آنها را بسوی هدف پرتاب می‌نماید. ^{۳۳} رعد او از فرا رسیدن طوفان خبر می‌دهد؛ و حتی حیوانات نیز از آمدن آن آگاه می‌شوند.

۳۷ دل من می‌لرزد؛ ^۲ گوش دهید و غرش صدای خدا را بشنوید. ^۳ او برق خود را به سراسر آسمان می‌فرستد. ^۴ سپس غرش صدای او شنیده می‌شود، غرش مهیب رعد به گوش می‌رسد و باز برق، آسمان را روشن می‌کند. ^۵ صدای او در رعد باشکوه است. ما نمی‌توانیم عظمت قدرت او را درک کنیم. ^۶ وقتی او برف و باران شدید بر زمین می‌فرستد،

می‌گویی که خدا را نمی‌توانی ببینی، اما صبر کن و منتظر باش، چون او به دعوی تو رسیدگی خواهد کرد. ^{۱۵} می‌گویی: «خدا گناهکار را مجازات نمی‌کند و به گناهان او توجهی ندارد.» ^{۱۶} اما تو از روی نادانی سخن می‌گویی و حرف‌هایت پوچ و باطل است.

الیهو از نیکی خدا تمجید می‌کند

۳۶ حوصله کن و به آنچه که دربارهٔ خدا می‌گویم گوش بده. ^۳ من با دانش وسیع خود به تو نشان خواهم داد که خالق من عادل است. ^۴ بدان کسی که در مقابل تو ایستاده، مردی فاضل است و آنچه می‌گوید عین حقیقت می‌باشد.

^۵ فهم و دانایی خدا کامل است. او قادر به انجام هر کاری است، با وجود این کسی را خوار نمی‌شمارد. ^۶ او بدکاران را بی‌سزا نمی‌گذارد و به داد مظلومان می‌رسد. ^۷ از نیکان حمایت کرده، آنها را چون پادشاهان سرافراز می‌نماید و عزت ابدی به آنها می‌بخشد. ^۸ هرگاه در زحمت بیافتند و اسیر و گرفتار شوند، ^۹ خدا اعمال گناه‌آلود و تکبر ایشان را که موجب گرفتاریشان شده به آنها نشان می‌دهد. ^{۱۰} و به ایشان کمک می‌کند که به سخنان او توجه نمایند و از گناه دست بکشند. ^{۱۱} اگر به او گوش داده، از او اطاعت کنند، آنوقت تمام عمر شادمان و خوشبخت خواهند بود؛ ^{۱۲} و اگر گوش ندهند، در جنگ هلاک شده، در جهل و نادانی خواهند مرد.

^{۱۳} اشخاص خدانشناس در دل خود خشم را می‌پروراند و حتی وقتی خدا آنها را تنبیه می‌کند از او کمک نمی‌طلبند. ^{۱۴} آنها بسوی فساد و هرزگی کشیده می‌شوند و در عنفوان جوانی می‌میرند. ^{۱۵} خدا بوسیلهٔ سختی و مصیبت با انسان سخن می‌گوید و او را از رنج‌هایش می‌رهاند.

^{۱۶} خدا می‌خواهد تو را از این سختی و مصیبت برهاند و تو را کامیاب سازد تا بتوانی در امنیت و وفور نعمت زندگی کنی. ^{۱۷} اما در حال حاضر تو برای شرارت خود مجازات می‌شوی. ^{۱۸} مواظب باش کسی با رشوه و ثروت، تو را از راه راست منحرف نسازد. ^{۱۹} فریاد تو بجایی نخواهد رسید و با قدرت خود

مرا رد می‌کند؟^۳ حال، مثل یک مرد بایست و به پرسش من پاسخ بده.

^۴ وقتی زمین را بنیاد نهادم تو کجا بودی؟ اگر می‌دانی به من بگو. ^۵ آیا می‌دانی اندازه‌های زمین چگونه تعیین شد و چه کسی آن را با شاقول اندازه گرفت؟ ^۶ آیا می‌دانی وقتی در میان غریو شادی ستارگان صبح و فرشتگان آسمان، زمین بنیاد نهاده می‌شد، پایه‌های آن بر چه چیز قرار گرفت و سنگ زاویه آن را چه کسی کار گذاشت؟ ^۸ وقتی دریا از شکم زمین بیرون آمد چه کسی برای آن حد گذاشت؟ ^۹ این من بودم که دریا را با ابرها پوشاندم و با تاریکی برایش قنداقه درست کردم، ^{۱۰} حدود آن را تعیین نمودم و با سواحل، آن را محصور کردم. ^{۱۱} به دریا گفتم: «از اینجا جلوتر نیا و موجهای سرکش تو از این حد تجاوز نکنند!»

^{۱۲} آیا در تمام عمرت هرگز به خورشید فرمان داده‌ای که طلوع کند؟ ^{۱۳} آیا هرگز به روشنایی روز گفته‌ای که کرانه‌های زمین را در بر بگیرد تا شرارت شب رخت بربندد؟ ^{۱۴} و ^{۱۵} آیا هرگز سپیده صبح را به رنگ قرمز درآورده‌ای تا روشنایی روز نمایان شده بدکاران را از ظلم و شرارت باز دارد؟

^{۱۶} آیا چشمه‌هایی را که دریاها از آن جاری می‌گردند کشف کرده‌ای و یا به اعماق دریاها قدم گذاشته‌ای؟ ^{۱۷} آیا دروازه‌های دنیای تاریک مردگان را دیده‌ای؟ ^{۱۸} آیا می‌دانی پهنای زمین چقدر است؟ اگر می‌دانی به من بگو!

^{۱۹} آیا می‌دانی روشنایی و تاریکی از کجا می‌آیند؟ ^{۲۰} آیا می‌توانی حدودشان را پیدا کنی و به سرچشمه آنها برسی؟ ^{۲۱} البته تو همه این چیزها را می‌دانی! مگر نه این است که تو هنگام خلقت دنیا وجود داشته‌ای!

^{۲۲} آیا تو مخزنهای برف را دیده‌ای؟ آیا می‌دانی تگرگ در کجا ساخته و انبار می‌شود؟ ^{۲۳} من آنها را برای زمان جنگ و بلا ذخیره کرده‌ام. ^{۲۴} آیا می‌دانی روشنایی از کجا می‌تابد و باد شرقی از کجا می‌وزد؟ ^{۲۵} و ^{۲۶} و ^{۲۷} چه کسی دره‌ها را برای سیلابها حفر نمود و مسیر برق آسمان را تعیین کرد؟ چه کسی باران را بر

^۷ مردم از کار کردن باز می‌مانند و متوجه قدرت او می‌شوند، ^۸ حیوانات وحشی به پناهگاه خود می‌شتابند و در لانه‌های خویش پنهان می‌مانند.

^۹ از جنوب طوفان می‌آید و از شمال سرما. ^{۱۰} خدا بر آنها می‌دمد، بطوری که حتی وسیعترین دریاها نیز یخ می‌بندد. ^{۱۱} او ابرها را از رطوبت، سنگین می‌کند و برق خود را بوسیله آنها پراکنده می‌سازد. ^{۱۲} آنها به دستور او به حرکت در می‌آیند و احکام او را در سراسر زمین به جا می‌آورند. ^{۱۳} او ابرها را برای مجازات مردم و یا برای سیراب کردن زمین و نشان دادن رحمتش به ایشان، می‌فرستد.

^{۱۴} ای ایوب، گوش بده و درباره اعمال شگفت آور خدا تأمل و تفکر کن. ^{۱۵} آیا تو می‌دانی که خدا چگونه تمام طبیعت را اداره نموده، برق را از ابرها ساطع می‌کند؟ ^{۱۶} آیا تو می‌دانی چگونه ابرها در هوا معلق می‌مانند؟ آیا تو عظمت این کار خدا را می‌توانی درک کنی؟ ^{۱۷} آیا وقتی زمین زیر وزش باد گرم جنوب قرار دارد و لباس‌هایت از گرما به تنت چسبیده است، ^{۱۸} تو می‌توانی به خدا کمک کنی تا وضع آسمان را که مانند فلز سخت است تغییر دهد؟

^{۱۹} آیا تو می‌توانی به ما بگویی چگونه باید با خدا مواجه شد؟ ما با این فکر تاریکمان نمی‌دانیم چگونه با او سخن گوئیم. ^{۲۰} من با چه جرأتی با خدا صحبت کنم؟ چرا خود را به کشتن دهم؟ ^{۲۱} همانطور که در یک روز آفتابی بی‌ابر، نمی‌توانیم به تابش خورشید نگاه کنیم، ^{۲۲} همچنان نیز نمی‌توانیم به جلال پر شکوه خدا که از آسمان با درخشندگی خیره کننده‌ای بر ما نمایان می‌شود خیره شویم. ^{۲۳} ما نمی‌توانیم به قدرت خدای قادر مطلق پی ببریم. او نسبت به ما عادل و رحیم است و بر کسی ظلم نمی‌کند، ^{۲۴} و تحت تأثیر داناترین مردم جهان نیز قرار نمی‌گیرد، از این جهت ترس و احترام او در دل همه مردم جا دارد.

پاسخ خداوند

آنگاه خداوند از درون گردباد به ایوب چنین پاسخ داد:

۳۸

^۲ این کیست که با حرفهای پوچ و بی‌معنی حکمت

۹ آیا گاو وحشی راضی می شود تو را خدمت کند؟
 آیا او کنار آخور تو می ایستد؟ ۱۰ آیا می توانی گاو
 وحشی را با طناب ببندی تا زمینت را شخم بزند؟
 ۱۱ آیا صرفاً بخاطر قوت زیادش می توانی به او اعتماد
 کنی و کار خودت را به او بسپاری؟ ۱۲ آیا می توانی او
 را بفرستی تا محصولت را بیاورد و در خرمنگاه جمع
 کند؟

۱۳ شتر مرغ با غرور بالهایش را تکان می دهد، ولی
 نمی تواند مانند لک لک پرواز کند. ۱۴ شتر مرغ
 تخمهای خود را روی زمین می گذارد تا خاک آنها را
 گرم کند. ۱۵ او فراموش می کند که ممکن است کسی بر
 آنها پا بگذارد و آنها را له کند و یا حیوانات وحشی
 آنها را از بین ببرند. ۱۶ او نسبت به جوجه هایش چنان
 بی توجه است که گویی مال خودش نیستند، و اگر
 بمیرند اعتنایی نمی کند؛ ۱۷ زیرا من او را از فهم و
 شعور محروم کرده ام. ۱۸ ولی هر وقت بالهایش را باز
 می کند تا بدود هیچ اسب و سوارکاری به پایش
 نمی رسد.

۱۹ آیا قوت اسب را تو به او داده ای؟ یا تو گردش
 را با یال پوشانیده ای؟ ۲۰ آیا تو به او توانایی
 بخشیده ای تا چون ملخ خیز بردارد و با شیهه اش ترس
 ایجاد کند؟ ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ بین چگونه سم خود را به زمین
 می کوبد و از قدرت خویش لذت می برد. هنگامی که
 به جنگ می رود نمی هراسد؛ تیغ شمشیر و رگبار تیر و
 برق نیزه او را به عقب بر نمی گرداند. ۲۴ وحشیانه سم
 بر زمین می کوبد و بمجرد نواخته شدن شیپور حمله،
 به میدان کارزار یورش می برد. ۲۵ با شنیدن صدای
 شیپور، شیهه برمی آورد و بوی جنگ را از فاصله دور
 استشمام می کند. از غوغای جنگ و فرمان سرداران به
 وجد می آید.

۲۶ آیا تو به شاهین یاد داده ای که چگونه بپرد و
 بالهایش را بسوی جنوب پهن کند؟ ۲۷ آیا به فرمان
 توست که عقاب بر فراز قله ها به پرواز در می آید تا
 در آنجا آشیانه خود را بسازد؟ ۲۸ بین چگونه روی
 صخره ها آشیانه می سازد و بر قله های بلند زندگی
 می کند ۲۹ و از آن فاصله دور، شکار خود را زیر نظر
 می گیرد. ۳۰ بین چگونه دور اجساد کشته شده را

بیابانهای خشک و متروک می باراند تا زمین ویران و
 بایر سیراب گشته گیاهان تازه برویاند؟

۲۸ آیا باران یا شبنم پدري دارد؟ ۲۹ کیست که یخ
 را به وجود می آورد و شبنم را تولید می کند، ۳۰ آب
 را به یخ مبدل می سازد و سطح دریا را مانند سنگ،
 منجمد می نماید؟

۳۱ آیا می توانی مجموعه ستارگان پروین را بهم
 ببندی؟ یا رشته منظومه جبار را باز کنی؟ ۳۲ آیا
 می توانی گردش منظم فصول را اداره کنی و دب اکبر
 را با ستارگانش در آسمان هدایت نمایی؟ ۳۳ آیا از
 قوانین آسمان سر در می آوری و می دانی اینها چه
 تأثیری بر زمین دارند؟ ۳۴ آیا می توانی بر سر ابرها
 فریاد بزنی تا ببارند؟ ۳۵ آیا می توانی به برق آسمان
 دستور دهی در مسیرش روانه شود؟ و آیا او فرمان تو
 را اطاعت خواهد کرد؟

۳۶ کیست که فهم و شعور به انسان می دهد؟
 ۳۷ و ۳۸ کیست که با حکمتش ابرها را می شمارد و
 مشکهای آب آسمان را بر زمین خالی می کند و خاک
 را بصورت کلوخهای گلی در می آورد؟

۳۹ و ۴۰ آیا می توانی برای ماده شیر و بچه هایش که
 در لانه خود لمیده و یا در جنگل به کمین نشسته اند،
 خوراکی تهیه کنی تا شکمشان را سیر کنند؟ ۴۱ وقتی
 کلاغها به اینسو و آنسو پرواز می کنند تا شکم گرسنه
 خود و جوجه هایشان را که نزد خدا فریاد بر
 می آورند سیر کنند، چه کسی برایشان خوراکی تهیه
 می کند؟

۳۹ آیا می دانی بز کوهی چطور می زاید؟ آیا
 وضع حمل آهو را با چشم خود دیده ای؟
 ۳۲ آیا می دانی چند ماه طول می کشد تا بچه های خود
 را زاینده از بارداری فارغ شوند؟ ۴ بچه های آنها در
 صحرا رشد می کنند، سپس والدین خود را ترک
 نموده، دیگر نزدشان بر نمی گردند.

۵ گورخرها را چه کسی وحشی بار می آورد؟ ۶ من
 بیابانها و شوره زارها را مسکن آنها ساختم. ۷ از سر و
 صدای شهر بیزارند و کسی نمی تواند آنها را رام کند.
 ۸ دامنه کوهها چراگاه آنهاست و در آنجا هر سبزه ای
 پیدا کنند می خورند.

۴۱ آیا می‌توانی تمساح را با قلاب صید کنی یا به دور زبانش کمند بیندازی؟^۲ آیا می‌توانی از بینی او طناب رد کنی یا چانه‌اش را با نیزه سوراخ نمایی؟^۳ آیا از تو خواهش خواهد کرد که دست از سرش برداری؟^۴ آیا می‌پذیرد که تا آخر عمر، او را برده خود سازی؟^۵ آیا می‌توانی با او مثل یک پرنده بازی کنی یا به او افسار زده، او را به کنیزانت هدیه نمایی؟^۶ آیا ماهیگران می‌توانند او را تکه تکه کرده، به تاجران بفروشند؟^۷ آیا تیر به پوست او فرو می‌رود یا نیزه ماهیگیری سر او را سوراخ می‌کند؟^۸ اگر به او دست بزنی چنان آشوبی به پا می‌کند که دیگر هرگز هوس نکنی به او نزدیک شوی! هر که بخواهد او را بگیرد از دیدنش به لرزه می‌افتد و تلاشش نافرجام می‌ماند.^{۱۰} هیچکس جرأت ندارد او را تحریک کند یا در مقابلش بایستد.^{۱۱} در تمام دنیا کسی نیست که با او درگیر شود و جان سالم بدر برد.

^{۱۲} از عظمت و قدرت اعضای بدن او دیگر چه گوئیم؟^{۱۳} کیست که بتواند پوست او را بشکافد؟ یا کیست که جرأت کند به دندانهای ترسناک او نزدیک شود و یا دهان او را باز کند؟^{۱۵} و^{۱۶} پشت او از فلسهایی که محکم بهم چسبیده‌اند پوشیده شده است، بطوریکه هیچ چیز قادر نیست آنها را از هم جدا کند و حتی هوا نیز نمی‌تواند به داخل آنها نفوذ نماید.^{۱۸} وقتی عطسه می‌کند بخار آن در پرتو نور خورشید می‌درخشد. چشمانش مانند طلوع خورشید درخشان است.^{۱۹} از دهانش آتش زبانه می‌کشد.^{۲۰} دودی که از سوراخهای بینی‌اش خارج می‌شود مانند بخاری است که از دیگ جوشان بر می‌خیزد.^{۲۱} نفس او هیزم را به آتش می‌کشد؛ شعله‌های سوزان از دهانش می‌جهد.^{۲۲} قدرت حیرت‌آوری در گردن او نهفته است و هر که او را می‌بیند به وحشت می‌افتد.^{۲۳} لایه‌های گوشت بدنش سفت و محکم بهم چسبیده است.^{۲۴} دلش مثل سنگ زیرین آسیاب سخت است.^{۲۵} وقتی بر می‌خیزد زورمندان هراسان می‌شوند و از ترس بیهوش

می‌گیرند و جوجه‌هایشان خون آنها را می‌خورند.
۴۰ آیا هنوز هم می‌خواهی با من که خدای قادر مطلق هستم مباحثه کنی؟ تو که از من انتقاد می‌کنی آیا می‌توانی جوابم را بدهی؟ ایوب به خداوند چنین پاسخ داد:^۴ «من کوچکتر از آنم که بتوانم به تو جواب دهم. دست بر دهانم می‌گذارم^۵ و دیگر سخن نمی‌گویم.»
^۶ آنگاه خداوند از میان گردباد بار دیگر به ایوب چنین گفت:

^۷ اکنون مثل یک مرد بایست و به سؤال من جواب بده.^۸ آیا مرا به بی‌عدالتی متهم می‌سازی و مرا محکوم می‌کنی تا ثابت کنی که حق با توست؟^۹ آیا تو مثل من توانا هستی؟ آیا صدای تو می‌تواند مانند رعد من طنین اندازد؟^{۱۰} اگر چنین است پس خود را به فر و شکوه ملبس ساز و با جلال و عظمت به پا خیز.^{۱۱} به متکبران نگاه کن و با خشم خود آنها را به زیر انداز.^{۱۲} با یک نگاه، متکبران را ذلیل کن و بدکاران را در جایی که ایستاده‌اند پایمال نما.^{۱۳} آنها را با هم در خاک دفن کن و ایشان را در دنیای مردگان به بند بکش.^{۱۴} اگر بتوانی این کارها را بکنی، آنگاه من قبول می‌کنم که با قوت خود می‌توانی نجات یابی.

^{۱۵} نگاهی به بهیموت* بینداز! من او را آفریده‌ام، همانطور که تو را آفریده‌ام! او مثل گاو علف می‌خورد.^{۱۶} کمر پر قدرت و عضلات شکمش را ملاحظه کن.^{۱۷} دمش مانند درخت سرو، راست است. رگ و پی رانش محکم بهم بافته شده است.^{۱۸} استخوانهایش مانند تکه‌های مفرغ و دنده‌هایش چون میله‌های آهن، محکم می‌باشند.^{۱۹} عجیب‌ترین مخلوق من است و تنها من می‌توانم او را از پای در آورم.^{۲۰} کوهها بهترین علفه خود را به او می‌دهند و حیوانات وحشی در کنار او بازی می‌کنند.^{۲۱} زیر درختان گنار، در نیزارها دراز می‌کشد^{۲۲} و سایه آنها او را می‌پوشانند و درختان بید کنار رودخانه او را احاطه می‌کنند.^{۲۳} طغیان رودخانه‌ها او را مضطرب نمی‌سازد و حتی اگر امواج جوشان رود اردن بر سرش بریزد، ترس به خود راه نمی‌دهد.^{۲۴} هیچکس نمی‌تواند قلاب به بینی او بزند و او را به دام اندازد.

* «بهیموت» یک نوع حیوان عظیم‌الجثه بوده است.

کرد، به الیفاز تیمانی فرمود: «از تو و از دو رفیقت خشمگین هستم، زیرا سخنان شما درباره من مانند سخنان بندهام ایوب، درست نبوده است.^۸ اکنون هفت گوساله و هفت قوچ بگیرید و پیش بندهام ایوب بروید و آنها را برای گناه خود قربانی کنید؛ و بنده من ایوب برای شما دعا خواهد کرد و من دعای او را مستجاب نموده، از مجازات شما درمی گذرم.»

^۹ پس الیفاز تیمانی، بلدد شوحی و سوفر نعماتی همان طور که خداوند امر فرموده بود عمل کردند و خداوند دعای ایوب را در حق ایشان اجابت نمود.^{۱۰} آنگاه، پس از آنکه ایوب برای دوستان خود دعا کرد، خداوند ثروت و خوشبختی از دست رفته اش را به او بازگردانید. در واقع، خداوند دو برابر آنچه را که ایوب قبلاً داشت به او بخشید.^{۱۱} آنوقت تمام برادران و خواهران و دوستان سابقش پیش او آمده، در خانه اش با او جشن گرفتند و او را که خداوند به مصیبتها مبتلا کرده بود تسلی دادند و هر کدام از آنها پول و انگشتر طلا برایش هدیه آوردند.

^{۱۲} به این ترتیب خداوند، ایوب را بیش از پیش برکت داد. ایوب صاحب چهارده هزار گوسفند، شش هزار شتر، هزار جفت گاو و هزار ماده الاغ شد.

^{۱۳} او همچنین خدا به او هفت پسر و سه دختر داد. اسامی دختران ایوب از این قرار بود: یمیمه، قصیعه و قرن هفوک.^{۱۵} در تمام آن سرزمین دخترانی به زیبایی دختران ایوب نبودند، و پدرشان به آنها هم مانند برادرانشان ارث داد.

^{۱۶} پس از آن، ایوب صد و چهل سال دیگر عمر کرد و فرزندان خود را تا پشت چهارم دید.^{۱۷} او سرانجام پس از یک زندگی طولانی در حالیکه پیر و سالخورده شده بود وفات یافت.

می گردند.^{۲۶} شمشیر، نیزه، تیر یا زوبین بر او کارگر نیست.^{۲۷} آهن برایش مثل کاه است و مفرغ مانند چوب پوسیده.^{۲۸} تیرهای کمان نمی توانند او را فراری دهند. سنگهای فلاخن چون پر کاه بر او بی اثرند.^{۲۹} چماق برای او مانند کاه است. او به تیرهایی که بطرفش پرتاب می شوند، می خندد.^{۳۰} پوست شکمش مانند تکه های سفال، تیز است و مانند چنگال خرمکوب روی زمین شیار به وجود می آورد.^{۳۱} با حرکات خود اعماق دریا را مانند یک ظرف جوشان به غلیان می آورد و دریا را مثل دیگ عطاران بهم می زند.^{۳۲} خط درخشانی بدنبال خود برجای می گذارد، بطوریکه دریا از کف سفید پوشیده می شود.^{۳۳} در روی زمین هیچ موجودی مانند او بی باک نیست.^{۳۴} او سلطان حیوانات وحشی است و هیچ جانوری به پای او نمی رسد.

پاسخ ایوب به خدا

۴۲ سپس ایوب در جواب خداوند چنین گفت: ^۱ می دانم که تو هر چه اراده کنی می توانی انجام دهی.^۳ می پرسیم: «کیست که با حرفهای پوچ و بی معنی منکر حکمت من می شود؟» آن شخص منم. من نمی دانستم چه می گفتم. درباره چیزهایی سخن می گفتم که فوق از عقل من بود.^۴ تو از من خواستی که به سخنانت گوش کنم و به سؤالی که از من می کنی پاسخ دهم.^۵ پیش از این گوش من درباره تو چیزهایی شنیده بود، ولی اکنون چشم من تو را می بیند!^۶ از اینجهت از خود بیزار شده در خاک و خاکستر توبه می کنم.

خاتمه

^۷ هنگامی که خداوند صحبت خود را با ایوب تمام